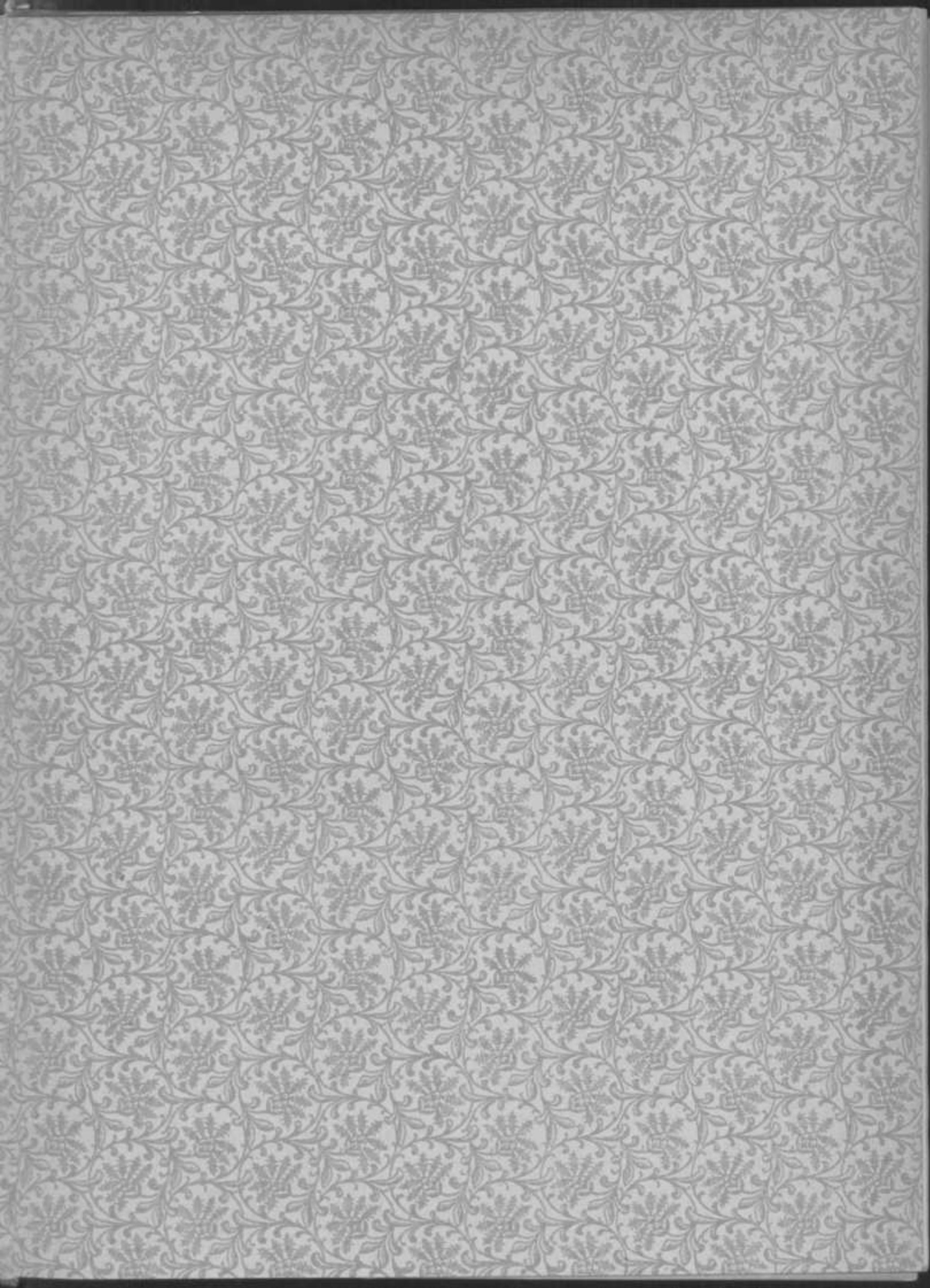
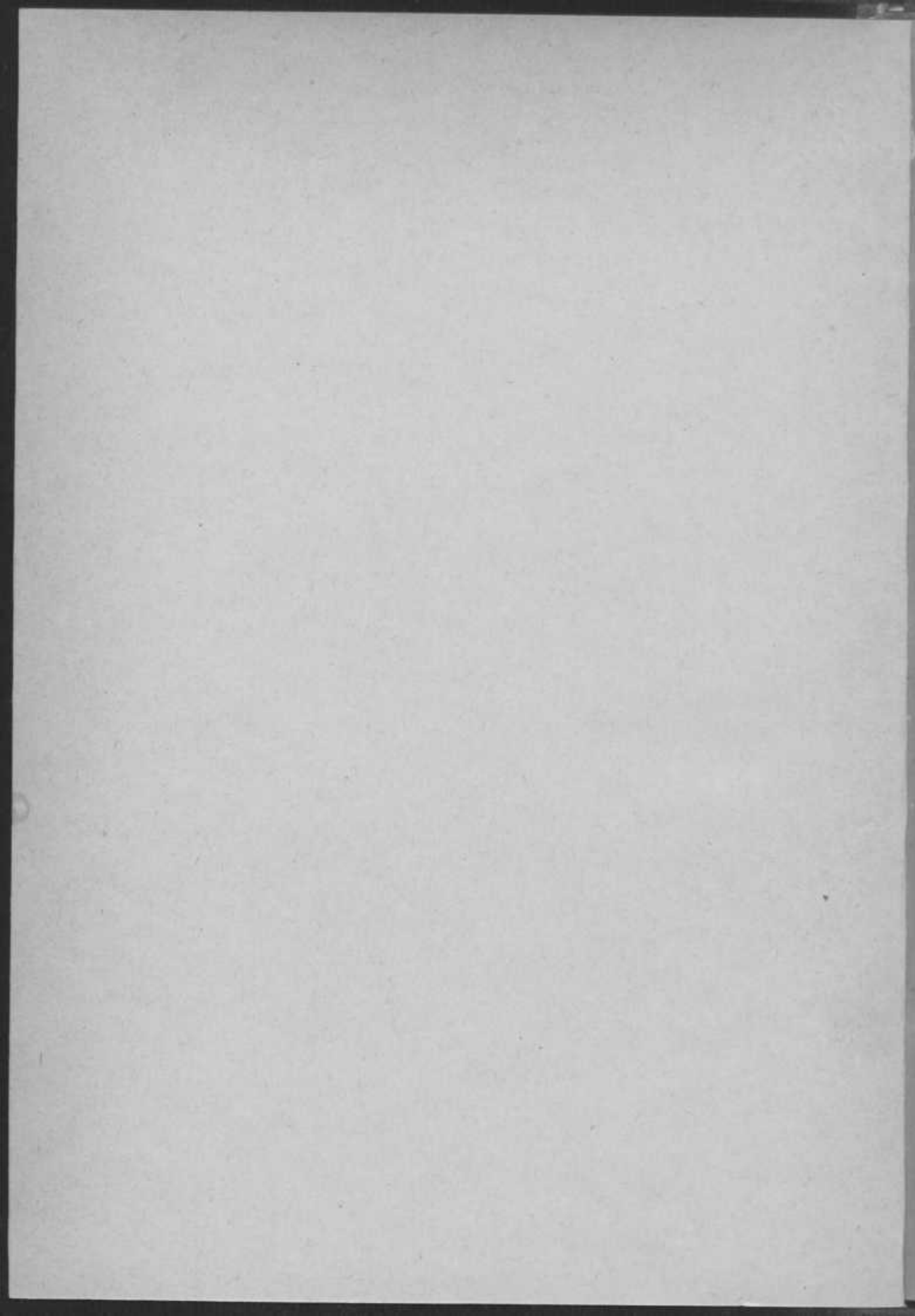

ALMANAK
DER
D. V. S. V.
1915

V.V. 8
K. 819
Pl. C

ALMANAK
DER
DELFTSCHE VROUWELIJKE
STUDENTEN-VEREENIGING

1915

Ind. B 170

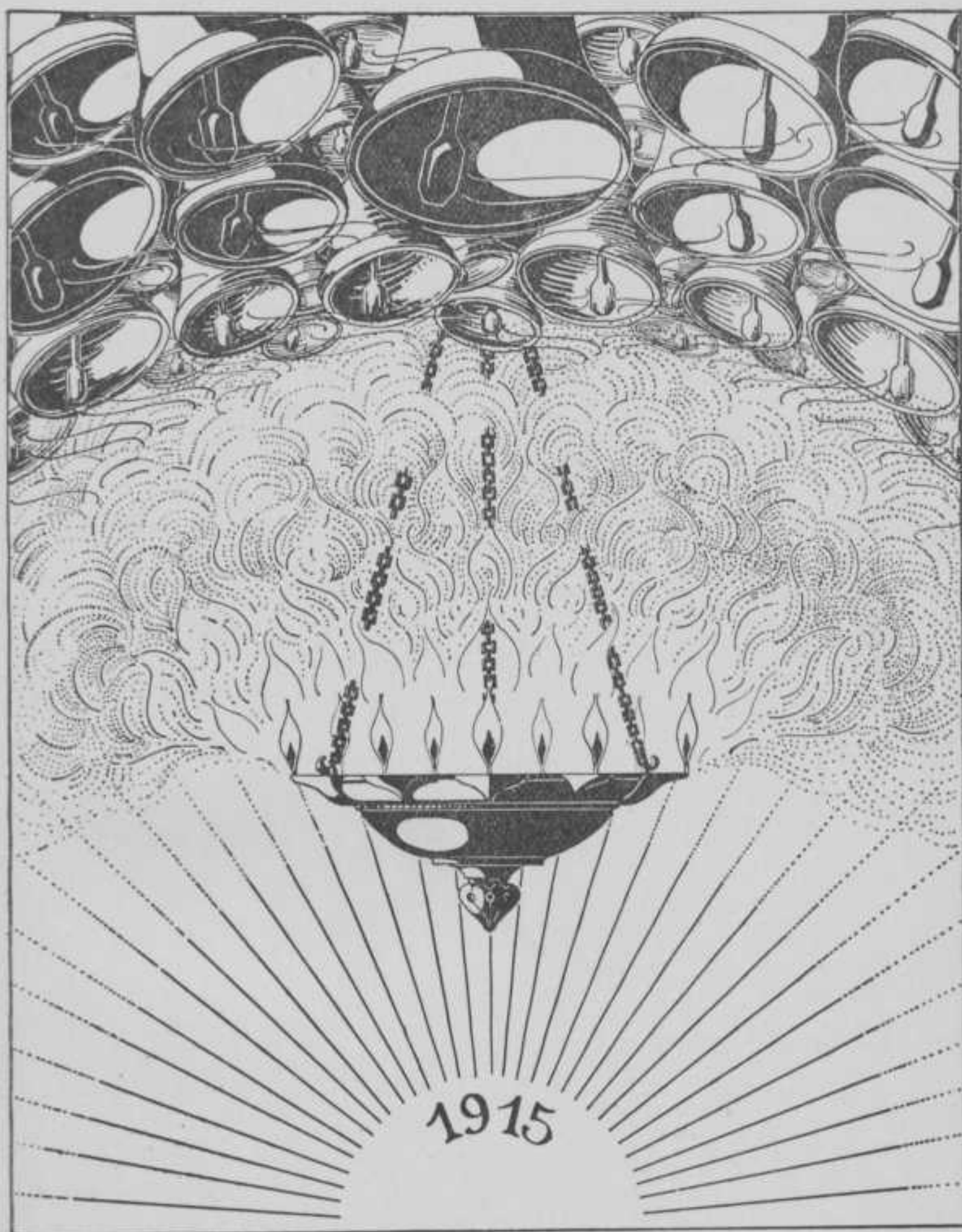
Gedrukt bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. Waltman Jr. — Delft.

INHOUD.

	Bladz.
Kalender	5
Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging.	
Bestuur D. V. S. V. 1914	19
Idem D. V. S. V. 1915	20
Idem $\pi \mu$	21
Idem L. U. S.	21
Almanak-Redactie	22
Jaarverslag D. V. S. V.	23
Idem $\pi \mu$	31
Idem L. U. S.	33
Idem $\mu \tau$	37
Toespraak tot de nieuwe leden, gehouden door de Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS. .	39
Toespraak door de Presidente H. J. VAN LUTSEN- BURG MAAS, bij gelegenheid van de Bestuurs- overdracht	47
Novitiaatsverslag	53
Utrechtsch Lustrum	59

Mengelwerk.

Droombeelden	65
Uit de praktijk van het Studentenleven	67
Vóór 't Tentamen	69
Oorlogstijden	75
Verlangen	76
De Schaduw	77
Eenzaamheid	78
Begrepen	79
De besten! Niet?	83
Lentekomst	85
Eischen aan een praeses	86
Träumerei	88
T ₁ Lyriek	92
Revue des deux Mondes	95
De kleine zielen	102
Mist	103
Wals	105
Novietenlied	106
Schetsen uit het Clubleven	109
Varia	123
Examen-Uitslagen	137
Naamlijsten	141

•\$00

Januari •

1 Vrijdag
2 Zaterdag

3 Zondag
4 Maandag
5 Dinsdag
6 Woensdag
7 Donderdag
8 Vrijdag
9 Zaterdag

(T. H. Diës). Er blijken twee heeren in
't bestuur te zitten.

10 Zondag
11 Maandag
12 Dinsdag
13 Woensdag
14 Donderdag
15 Vrijdag
16 Zaterdag

Nel teekent portretten in een ketel.

17 Zondag
18 Maandag
19 Dinsdag
20 Woensdag
21 Donderdag
22 Vrijdag
23 Zaterdag

D. V. S. V.-ijssliet.

Kwart over zes en een bord vol koekjes.

24 Zondag
25 Maandag
26 Dinsdag
27 Woensdag
28 Donderdag
29 Vrijdag
30 Zaterdag

Claas krijgt een liefdesverklaring in den trein,
waarin over 2 ondeugende oogjes en een afspraak
op 't ijs wordt gesproken.

31 Zondag

Phine deelt kwartjes boete uit.

Februari

- 1 Maandag
- 2 Dinsdag
- 3 Woensdag
- 4 Donderdag
- 5 Vrijdag
- 6 Zaterdag

L. maakt een knieval voor, neen achter twee bestuursleden der N. C. S. V.

- 7 Zondag
- 8 Maandag
- 9 Dinsdag
- 10 Woensdag
- 11 Donderdag
- 12 Vrijdag
- 13 Zaterdag

Komst van de 1e goudvisch op de club.

- 14 Zondag
- 15 Maandag
- 16 Dinsdag
- 17 Woensdag
- 18 Donderdag
- 19 Vrijdag
- 20 Zaterdag

Eja beweert gek geworden te zijn.
Neen, N. J. is gek geworden, Cloas heeft een opruimswoede voor de Christelijke Rooie furie. Is uwes functie X, Y, Z?

- 21 Zondag
- 22 Maandag
- 23 Dinsdag
- 24 Woensdag
- 25 Donderdag
- 26 Vrijdag
- 27 Zaterdag

Cobetje beproeft de Prof een proef aan 't verstand te brengen en hij schijnt 't te snappen. Truida wil princesselijke zeebaboe worden. Eja is 't laatste oordeel in hoogste instantie! Op tea naast A. K.: »Ah bah, wat een lablucht« Geen pluimen. Hoera, toch pluimen! Leve de Utrechtsche royaliteit! Eja chic, Mieke chieer, Hetty chiest.

- 28 Zondag

Phine maakt een »Handleiding bij 't teekenen op de club«.

L. sleept zich dood aan water.
Geboortedag van Lucullus!

Maart

1 Maandag
2 Dinsdag
3 Woensdag
4 Donderdag
5 Vrijdag
6 Zaterdag

Muziek en taartjes van 41. Drie tulpen en een
Ben jij voor vrije liefde? vers van 38.

7 Zondag
8 Maandag
9 Dinsdag
10 Woensdag
11 Donderdag
12 Vrijdag
13 Zaterdag

M. C. C. veroverd de bediende van Waltman
door de mantel van de zuster van haar naaister.

Truida fungeert als mensenredder.
Hetty boft natuurlijk weer!

14 Zondag
15 Maandag
16 Dinsdag
17 Woensdag
18 Donderdag
19 Vrijdag
20 Zaterdag

Jeanne thuisgebracht tusschen 2 eerste jaars.
De 1ste jaars zijn lief. O God, daar gaat Boileau.
Dee zal pudding koken. Hoera! Ik vind dat
het stinkt.

21 Zondag
22 Maandag
23 Dinsdag
24 Woensdag
25 Donderdag
26 Vrijdag
27 Zaterdag

Corry B. verliest een kleedingstuk op de
club en wordt ermee achterna gewoven.

Oprichting der dansclub „De zwevende tarbot“
„Kassian, als je de goudvisch in de gracht
gooit dan verdrinkt ie.“

Claas had in Natte His willen doorgaan en
beweert Lucullus-goudvisch een zoogdier is.

28 Zondag
29 Maandag
30 Dinsdag
31 Woensdag

Goudvisch valt van het fonteintje naar bene-
den, gegrabbeld in 't donker: hersenschudding,
hij zwemt op z'n kop.

Het oude troepje overeet zich bij de Greef.

• April —

- 1 Donderdag
- 2 Vrijdag
- 3 Zaterdag

Phine blijft zitten onder 't lo vivat der oempa's.

De 2^e goudvisch komt.

- 4 Zondag
- 5 Maandag
- 6 Dinsdag
- 7 Woensdag
- 8 Donderdag
- 9 Vrijdag
- 10 Zaterdag

L. zweert dat ze nooit meer thee wil schenken op de D. V. S. V. Vier oudere jaars op de thee!

De 1ste goudvisch schimmelt en verdwijnt in 't hiernamaals.

- 11 Zondag
- 12 Maandag
- 13 Dinsdag
- 14 Woensdag
- 15 Donderdag
- 16 Vrijdag
- 17 Zaterdag

De 2^e volgt hem in 't graf. Rouwbeklag in den vorm van nougatblokken.

Ik zet toch geen Nelletje op mijn kaartjes.

- 18 Zondag
- 19 Maandag
- 20 Dinsdag
- 21 Woensdag
- 22 Donderdag
- 23 Vrijdag
- 24 Zaterdag

- 25 Zondag
- 26 Maandag
- 27 Dinsdag
- 28 Woensdag
- 29 Donderdag
- 30 Vrijdag

~ m e l ~ ~

1 Zaterdag	Phine is een frisch geraamte.
2 Zondag	
3 Maandag	
4 Dinsdag	Phine houdt Oxo-demonstraties Stoelen dem-
5 Woensdag	pen 't geluid voor 't vossend 1ste jaar.
6 Donderdag	☾
7 Vrijdag	
8 Zaterdag	Aardbeien-met-veel-room-fuif.
9 Zondag	
10 Maandag	
11 Dinsdag	{ De (inte)graalridders hebben boven koffie
12 Woensdag	gedronken.
13 Donderdag	{ Phine zoekt maar vindt geen overblijfselen.
14 Vrijdag	☺
15 Zaterdag	
16 Zondag	
17 Maandag	
18 Dinsdag	Watergevecht. Hoe is 't glas nu gevallen!
19 Woensdag	Wat hebben al die meneertjes voor prijsjes
op hun hoed.
20 Donderdag	Albert freres staat af te draaien: de senaat
21 Vrijdag	kijkt om.
22 Zaterdag	☾
23 Zondag	
24 Maandag	
25 Dinsdag	
26 Woensdag	
27 Donderdag	
28 Vrijdag	☾
29 Zaterdag	
30 Zondag	
31 Maandag	

1 - Juni - 1 -

- 1 Dinsdag
- 2 Woensdag
- 3 Donderdag
- 4 Vrijdag
- 5 Zaterdag

Dood van Lucullus accent.

Examenstemming: Mies staat met haar
2 achterste voeten op de tramtrede.

- 6 Zondag
- 7 Maandag
- 8 Dinsdag
- 9 Woensdag
- 10 Donderdag
- 11 Vrijdag
- 12 Zaterdag

- 13 Zondag
- 14 Maandag
- 15 Dinsdag
- 16 Woensdag
- 17 Donderdag
- 18 Vrijdag
- 19 Zaterdag

- 20 Zondag
- 21 Maandag
- 22 Dinsdag
- 23 Woensdag
- 24 Donderdag
- 25 Vrijdag
- 26 Zaterdag

- 27 Zondag
- 28 Maandag
- 29 Dinsdag
- 30 Woensdag

- Juli -

- 1 Donderdag
- 2 Vrijdag
- 3 Zaterdag
- 4 Zondag
- 5 Maandag
- 6 Dinsdag
- 7 Woensdag
- 8 Donderdag
- 9 Vrijdag
- 10 Zaterdag
- 11 Zondag
- 12 Maandag
- 13 Dinsdag
- 14 Woensdag
- 15 Donderdag
- 16 Vrijdag
- 17 Zaterdag
- 18 Zondag
- 19 Maandag
- 20 Dinsdag
- 21 Woensdag
- 22 Donderdag
- 23 Vrijdag
- 24 Zaterdag
- 25 Zondag
- 26 Maandag
- 27 Dinsdag
- 28 Woensdag
- 29 Donderdag
- 30 Vrijdag
- 31 Zaterdag.

Augustus .

1 Zondag
2 Maandag
3 Dinsdag
4 Woensdag
5 Donderdag
6 Vrijdag
7 Zaterdag

8 Zondag
9 Maandag
10 Dinsdag
11 Woensdag
12 Donderdag
13 Vrijdag
14 Zaterdag

15 Zondag
16 Maandag
17 Dinsdag
18 Woensdag
19 Donderdag
20 Vrijdag
21 Zaterdag

22 Zondag
23 Maandag
24 Dinsdag
25 Woensdag
26 Donderdag
27 Vrijdag
28 Zaterdag

29 Zondag
30 Maandag
31 Dinsdag

September

- 1 Woensdag
- 2 Donderdag
- 3 Vrijdag
- 4 Zaterdag

- 5 Zondag
- 6 Maandag
- 7 Dinsdag
- 8 Woensdag
- 9 Donderdag
- 10 Vrijdag
- 11 Zaterdag

- 12 Zondag
- 13 Maandag
- 14 Dinsdag
- 15 Woensdag
- 16 Donderdag
- 17 Vrijdag
- 18 Zaterdag

- 19 Zondag
- 20 Maandag
- 21 Dinsdag
- 22 Woensdag
- 23 Donderdag
- 24 Vrijdag
- 25 Zaterdag

- 26 Zondag
- 27 Maandag
- 28 Dinsdag
- 29 Woensdag
- 30 Donderdag

De novitiaatscommissie gaat uit markten.

Novitiaatscommissie doet inkoopen; Phine proeft voor. Eén lid lucullust met 7 borden en 5 messen. Van 't melk wordt je dik.

Greetje weet van alles 't eerste hoe 't smaakt, hoe zou dat komen?

Officieel: Stel je vooral voor aan alle soldaten.

Overpeinzingen van een assistent: Zou juffr. Tromp een bank van leening hebben?

Iedere cent is maar weer een halve gulden (penningm. novitiaatscommissie).

October •

1 Vrijdag
2 Zaterdag

Vier D. V. S. V.-leden redden een soldaat
't leven.

3 Zondag
4 Maandag
5 Dinsdag
6 Woensdag
7 Donderdag
8 Vrijdag
9 Zaterdag

Laten we van 't stoepje gaan: daar komt
iets ouds aan.

10 Zondag
11 Maandag
12 Dinsdag
13 Woensdag
14 Donderdag
15 Vrijdag
16 Zaterdag

17 Zondag
18 Maandag
19 Dinsdag
20 Woensdag
21 Donderdag
22 Vrijdag
23 Zaterdag

24 Zondag
25 Maandag
26 Dinsdag
27 Woensdag
28 Donderdag
29 Vrijdag
30 Zaterdag

Waarvoor gebruik je die doek Jeanne? —
Als vergrootglas.

Els stuurt stoute leden naar de Vlamingstraat.

Clubvergadering. Els houdt toch je mond eens.

31 Zondag

November

- 1 Maandag
- 2 Dinsdag
- 3 Woensdag
- 4 Donderdag
- 5 Vrijdag
- 6 Zaterdag

Lucullus zuivert zich van ongedierte.
Lucullus staakt de zuivering vanwege de visite.
Lucullus zuivert zich weer van ongedierte.
't Ongedierte verschijnt in fluweel. Lucullus
geeft den strijd op.

- 7 Zondag
- 8 Maandag
- 9 Dinsdag
- 10 Woensdag
- 11 Donderdag
- 12 Vrijdag
- 13 Zaterdag

- 14 Zondag
- 15 Maandag
- 16 Dinsdag
- 17 Woensdag
- 18 Donderdag
- 19 Vrijdag
- 20 Zaterdag

De Club een waterplas. Je kunt merken dat
Phine geen C. v. O meer is.

Uit de trein jou indringster!
Kan $\pi \mu$ zich een oude doek aanschaffen?

- 21 Zondag
- 22 Maandag
- 23 Dinsdag
- 24 Woensdag
- 25 Donderdag
- 26 Vrijdag
- 27 Zaterdag

't D. V. S. V.-zangrepertoir is niet groot
genoeg om Zevenbergen—Rotterdam te vullen.

Uittocht van 't 2e jaar tijdens de jaarver-
gadering, naar Cobetje.

- 28 Zondag
- 29 Maandag
- 30 Dinsdag

December

- 1 Woensdag
- 2 Donderdag
- 3 Vrijdag
- 4 Zaterdag

Dat kind met die rooie blouse.

- 5 Zondag
- 6 Maandag
- 7 Dinsdag
- 8 Woensdag
- 9 Donderdag
- 10 Vrijdag
- 11 Zaterdag

Zet er maar iemand onder, dat staat beter.
Ik ben ziek, lig in bed, heb koorts, heb influenza.

- 12 Zondag
- 13 Maandag
- 14 Dinsdag
- 15 Woensdag
- 16 Donderdag
- 17 Vrijdag
- 18 Zaterdag

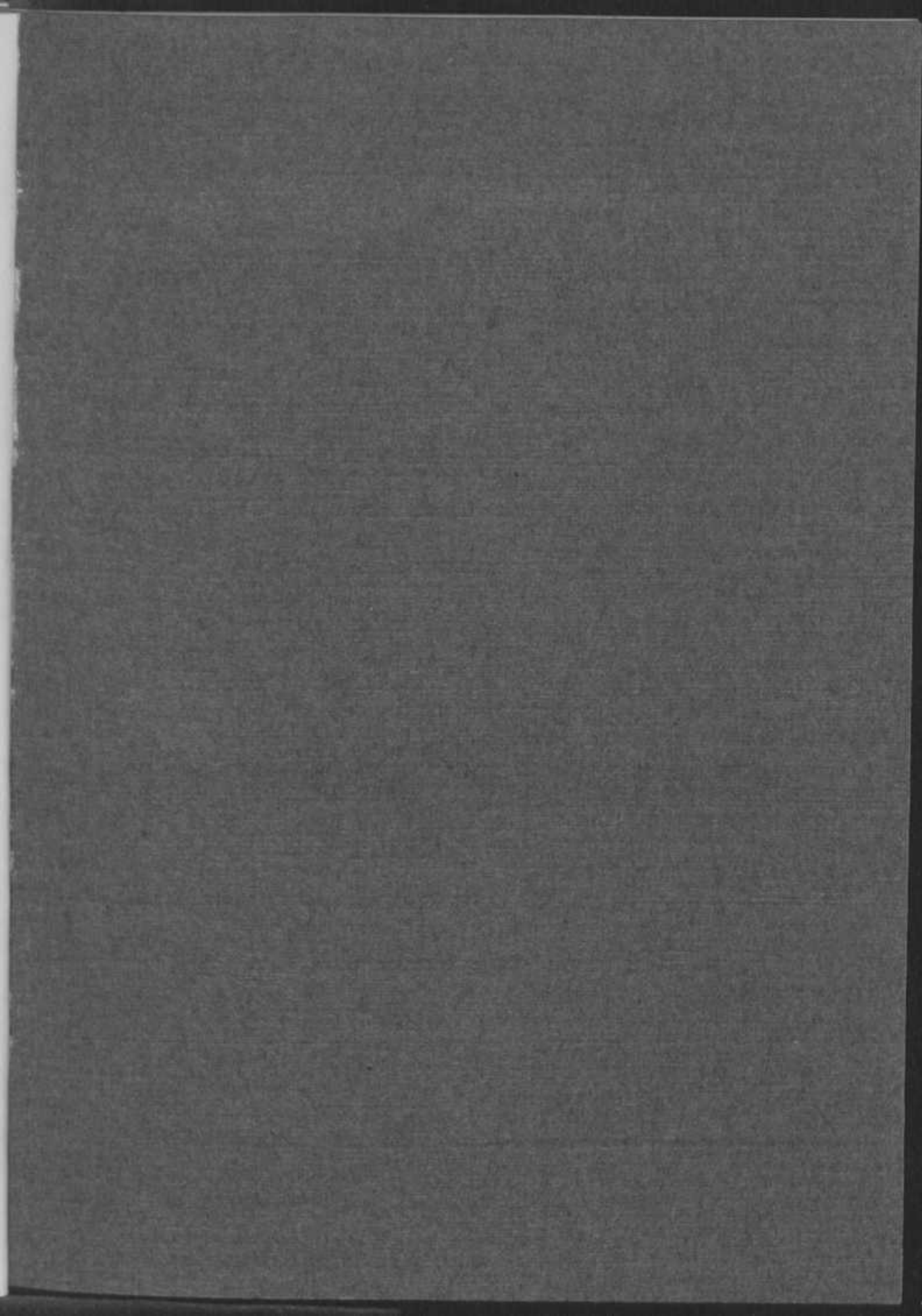
Er blijken opnieuw 2 heeren in 't bestuur te
zitten. Eja vertikt 't verder.

- 19 Zondag
- 20 Maandag
- 21 Dinsdag
- 22 Woensdag
- 23 Donderdag
- 24 Vrijdag
- 25 Zaterdag

- 26 Zondag
- 27 Maandag
- 28 Dinsdag
- 29 Woensdag
- 30 Donderdag
- 31 Vrijdag

Bestuur D. V. S. V. 1914.

Presidente: H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.
Secretaresse: H. W. DE GROOT.
Penningmeesteresse: H. J. KRUSEMAN.

Bestuur D. V. S. V. 1915.

Presidente: H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.
Secretaresse: M. A. DE VAL.
Penningmeesteresse: J. TROMP.

Bestuur π μ .Opgericht 1910.

Presidente: J. C. E. BAL.
Secretaressse: E. F. VAN DEN BAN.
Penningmeesteresse: H. J. KRUSEMAN.

Bestuur L. U. S.

Presidente: M. A. DE VAL.
Secretaressse: A. GROENEMA.
Penningmeesteresse: E. C. ZEEMAN.

Almanak-Redactie.

L. VAN LENNEP.
H. W. GROTENDORST.
M. F. H. SNETHLAGE.
M. P. DE VOS.
E. C. ZEEMAN.

JAARVERSLAG der D. V. S. V.

1913—1914

Aan het einde van dit Clubjaar gekomen wil ik een overzicht geven van de lotgevallen der D. V. S. V. gedurende dezen tijd. Onder die lotgevallen zijn er geen heel bijzondere; in 't algemeen is er zoowel in- als uitwendig niet veel van de club veranderd.

Het aantal leden bedroeg in October 1913 56 gewone, 2 buitenleden en 7 buitengewone leden. In November kwam er één lid bij, in Februari bedankte er één en met October 7 gewone leden, 1 buitenlid en 4 buitengewone leden. Met de nieuwe cursus kwamen er 13 gewone leden bij, zoodat de vereeniging nu 62 gewone leden, één buitenlid en 3 buitengewone leden telt. Een zeer verblijdend teeken is zeker, dat dit jaar weer alle vrouwelijke nieuw-ingeschrevenen aan de T. H. lid der vereeniging zijn geworden. Het is een sterk bewijs, dat de Club aan haar doel beantwoordt, dat zij heel veel is voor de studeerende meisjes en dat deze de Club noodig hebben. De belangstelling van de leden in alles wat de Club betreft, laat over 't algemeen niet te wenschen over. De vergaderingen worden tamelijk goed bezocht, al kon dit in sommige tijden van het jaar nog wel beter zijn. Het meeste

animo is nog altijd voor het theeuur, waar het dan ook steeds heel gezellig is, evenals aan de koffietafel, die vele leden telt.

Ook naar buiten is er weinig voor de D. V. S. V. veranderd. De verhouding met de zusterverenigingen is dezelfde gebleven. Op de gecombineerde Besturenvergadering van het Utrechtsche Lustrum is weer veel over de belangen der clubs en der studeerende meisjes gesproken en zijn er eenige besluiten over gemeenschappelijk optreden genomen. Een voor de 5 verenigingen overeenkomstige regeling van het lidmaatschap was, zooals bleek uit het verslag van de inter-academiale commissie, niet goed mogelijk, toch zouden hieromtrent enkele punten zooveel mogelijk gemeenschappelijk geregeld worden. Verder werd bepaald dat er te Utrecht een centraal archief zal zijn, waar de besluiten der Gecombineerde Besturenvergaderingen en andere belangrijke stukken bewaard zullen worden. Behalve de A. V. S. V. besloten alle verenigingen een statistiek der leden aan te leggen. Wat de D. V. S. V. betreft is het werk hiervoor al een aardig eind op weg en de gegevens tot op dit oogenblik vrij volledig.

Ook het optreden der D. V. S. V. in de Delftsche studentenwereld en de verhouding tot Corps en Bond zijn ongewijzigd gebleven.

Als bijzonderheid kan hier genoemd worden dat dit jaar voor het eerst onze almanak officieel werd uitgegeven en een exemplaar werd aangeboden aan den Rector Magnificus en den Secretaris van de Senaat der T. H., aan het D. S. C.,

de D. S. B., de bibliotheek der T. H. en zooals vroeger reeds, aan de Zustersvereenigingen.

Het Bestuur vertegenwoordigde de Club bij verschillende officieele gelegenheden, n.l. de rede van den Rector Magnificus op 8 Januari en de inaugurale reden van de hoogleeraren Rutgers, Knol, Van der Steur, Biezeno en Schouten. Verder bezocht het de feestvergadering en de receptie van het derde Lustrum der R. K. Studenten-Vereeniging „Sanctus Virgilius”, waarvoor het een uitnoodiging had gekregen. Ook ontvingen het bestuur en de presidente en secretaresse der Almanak-redactie uitnoodigingen voor een diner bij den Rector Magnificus.

Om nu in volgorde de belangrijkste gebeurtenissen te bespreken, moet ik beginnen te vermelden dat op de jaarvergadering, die dit jaar door bizondere omstandigheden een maand vroeger dan gewoonlijk werd gehouden, aan de aftredende presidente, Mej. J. C. C. Postma, het eerelidmaatschap werd aangeboden en Mej. Abel haar namens alle leden hartelijk dankte voor alles wat zij in haar 3 bestuursjaren voor de Club gedaan had.

Toen kwam 's clubs negende verjaardag, een week na de jaarvergadering. Het Bestuur hield receptie voor de leden en velen bleven op de Club eten om den avond gezellig door te brengen.

Het St. Nicolaasfeest gaf dit jaar aan meer dan 200 arme kinderen een heerlijken avond en de commissie zag haar moeite ruimschoots beloond toen al die kleuters zoo

blij met hun speelgoed en kleeën weer huiswaarts gingen.

Toen kwam al spoedig de almanak-uitreiking; de redactie bestond uit de dames Van Haaften, Mouton, Bilheimer, Van Lennep en Juda. Op de December-vergadering verschenen geschreven en gedrukte almanak beiden op tijd, wat nog nooit gebeurd was. Hulde aan de redactie, die hiervoor geen moeite gespaard had. Het almanaksouper werd dit jaar op voorstel van eenige leden niet door de redactie aan de D. V. S. V.-leden aangeboden, maar omgekeerd door de leden aan de redactie en het bestuur, en een commissie van enkele leden verklaarde zich bereid ervoor te zorgen.

De clubfuif werd dit jaar weer eens op de club gehouden, wat ondanks wat weinig ruimte toch algemeen veel gezelliger werd gevonden. Dank zij de goede zorgen van L. U. S. slaagde de avond uitstekend.

In Maart gingen behalve het bestuur geen D. V. S. V.-ers naar het Utrechtsche Lustrum, zeker niet uit gebrek aan belangstelling, maar het Groningsche Lustrum was nog zoo kort geleden en de examens begonnen al te naderen. Om dezelfde reden gingen in April slechts 2 leden naar het vijfde Groot Ned. Stud. Congres te Gent, waar de D. V. S. V. door één bestuurslid vertegenwoordigd werd.

Na de Paaschvacantie begon het clubbezoek alweer te verminderen en een paar maanden later was de club geheel verlaten, om eerst half September weer bevolkt te worden. Toen stond het novitiaat voor de deur. Het Bestuur besloot

in overleg met de Novitiaats-commissie, hestaaude uit de dames Abel, Tromp, v. d. Ban, de Val en v. Zwanenberg, dit met het oog op de tijdsomstandigheden te bekorten en te bezuï- nigen. Het werd vastgesteld van 21—25 September, en zoo eenvoudig mogelijk ingericht. Een paar middagen en avonden op de club, de roeitocht en de inauguratie-avond in het club- gebouw en zonder diner. Op de eerste inschrijvingsdag ver- schenen slechts 7 novieten, maar gelukkig groeide dit aantal voor den 21sten tot 12 aan. Het korte novitiaat heeft toch aan zijn doel beantwoord; de nieuwe leden stellen belang in de club en zijn vrij gauw in den kring opgenomen, al was dan de kennismaking niet zoo gemakkelijk als andere. In October kwam er nog een noviet bij, die 20 November geïnaugureerd werd.

In het begin van October werd den leden gelegenheid gegeven op geheel andere wijze samen te werken. Toen Delft overstroomd werd met vluchtelingen, trachtte het Bestuur zich in verbinding te stellen met het plaatselijk comité. Al meende dit aanvankelijk, onze hulp niet noodig te hebben, toch werd later, zoowel op eigen initiatief als in samenwerking met comité hard gewerkt om zooveel mogelijk mede te helpen iets van den nood te lenigen, en zeker kan gezegd worden, dat de leden flink aangepakt hebben. Vele van hen zijn thans nog werkzaam in de verschillende tehuizen, waar zij in samenwerking met de mannelijke studenten, een deel van de leiding op zich genomen hebben.

En de laatste gebeurtenis is weer een clubverjaardag, ons officieuze Lustrum, dat echter zonder luister gevierd werd, daar er voor feestelijkheden geen animo was.

Toch werd er een gezellige middag van gemaakt en bleven ook de geschenken van de leden en de sub-vereenigingen niet uit.

Over de sub-vereenigingen nog een enkel woord. Helaas is één van haar overleden. Gekwijd heeft „ μ τ ” eigenlijk vanaf de oprichting en bij gebrek aan leden is zij in October 1914 ontbonden. Met de beide andere gaat het beter. L. U. S. bloeit en presteert veel. Van „ π μ ” wordt uit den aard der zaak minder gemerkt, maar de belangstelling is er wel, vooral voor de tentoonstellingen.

Heel veel lezingen zijn er dit jaar weer niet geweest; dat hebben we nog altijd niet geleerd. De eenige waren van:

Mej. D. van Gelder over: „Engelsche platen”;

Mej. Dr. J. E. van Amstel over: „Enkele theorieën over het ontstaan van Leven op aarde.”

En op een buitengewone vergadering, hiervoor gehouden in Februari, een lezing van:

Mej. Koomans uit Utrecht, over: „Meisjesstudenten in verschillende landen.”

In den loop van het jaar werden verschillende reglements-herzieningen voorgesteld en aangenomen, de meeste niet van principieele maar van practische aard. De voornaamste was die, welke waarbij de contributie van f 12 op f 16 werd

gebracht, wat echter niet een zoo groote verhooging is als het lijkt, want er werd nu bij inbegrepen het theegeld en de novitiaatskosten, vroeger een hoofdelijke omslag.

Over de financiën kunnen we, hoewel het nadeelig saldo ligt in de bijzonder hooge representatiekosten, het officieel uitgeven van den almanak en het geringer ledenaantal dan we verwacht hadden. Daar we dit jaar beginnen met meer leden en minder representatiekosten in 't vooruitzicht, behoeven we ons dus niet ongerust te maken.

Alles samenvattende kan ik dus zeggen, dat de Club een jaar van bloei achter zich heeft en spreek ik de hoop uit, dat ze op den ingeslagen weg zal voortgaan, dat het nieuwe Bestuur, samengesteld uit

H. J. van Lutsenburg Maas, Presidente,

M. A. de Val, Secretaresse,

J. Tromp, Penningmeesteresse

op dezelfde aangename wijze de medewerking van de leden zal ondervinden, dat de vereeniging in bloei zal toenemen en de belangstelling der leden steeds grooter worden.

The first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

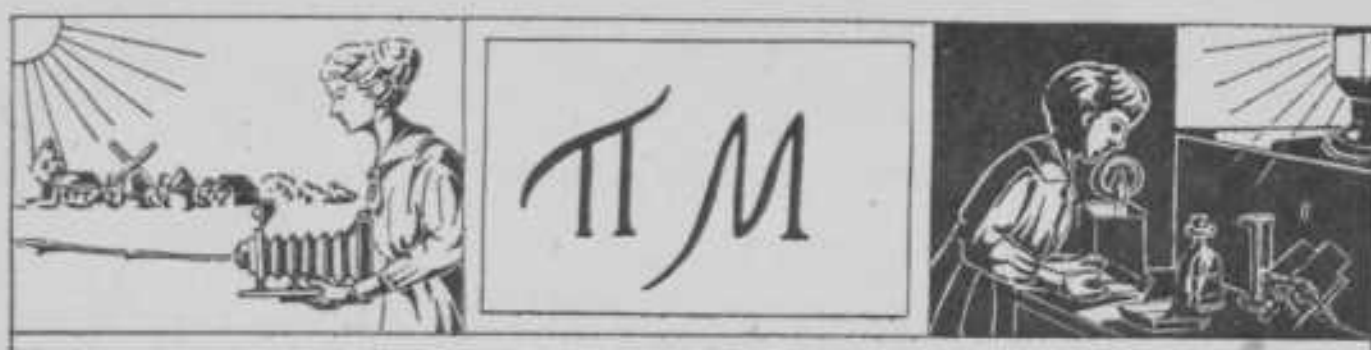
the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the
 the first of these is the fact that the

JAARVERSLAG $\pi \mu$.

1913—1914.

De belangrijkste gebeurtenis van dit jaar was wel de wedstrijd, die zooals gewoonlijk in het najaar gehouden werd. Met veel animo werd er aan deelgenomen en al liet de qualiteit nog wel hier en daar wat te wenschen over, de quantiteit was voor het kleine aantal deelnemers werkelijk buitengewoon en over het algemeen was toch een groote vooruitgang te bespeuren.

12 November, werd de tentoonstelling geopend en konden de prestaties van de $\pi \mu$ leden bewonderd worden.

Prijzen werden uitgereikt aan:

A. Rambonnet:	Kinderkiek.
A. van Haaften;	Vrij onderwerp.
M. A. de Val:	Natuur.
E. T. van der Ban:	Novitiaat.

Buitendien werden nog eenige eervolle vermeldingen toegekend.

Na dezen eersten tijd van drukte en bedrijvigheid, trad een tijdperk van rust in. Wel werd er nog van tijd tot tijd

in de donkere kamer gewerkt, maar al gauw deden de examens hun invloed gelden.

Daar besloten was de kieken uit den Almanak te laten vervallen, waren de τ μ leden verlost van dit werk, iets, wat, geloof ik, door niemand betreurd werd.

Vóór de vacantie werd weer een wedstrijd tegen 1 November uitgeschreven. Helaas, in dezen tijd was van photographieeren natuurlijk niets gekomen, en moest hij uitgesteld worden.

Door bedanken voor het club-lidmaatschap verloren wij dit jaar 3 leden. Slechts 1 nieuw lid trad toe, zoodat het geheele aantal nu 9 bedraagt.

Nog kan vermeld worden, dat op de beide verjaardagen der D. V. S. V., die in dit clubjaar vielen, door μ τ samen met de andere sub. vereenigingen een cadeau aangeboden werd.

Verder is nog van belang, dat het Bestuur besloot tot een abonnement op „de Camera.”

Laten we hopen, dat dit er toe mee zal werken, om de animo, die den laatsten tijd zeer matig was, weer op te wekken, zoodat we aan 't eind van het volgend jaar er met meer tevredenheid op kunnen terugzien, dan nu het geval is.

JAARVERSLAG
DER
Tooneel-Vereeniging „Lagcht U Sieck”.
1913—1914.

Ook op dit jaar kan L. U. S. met tevredenheid en genoegen terugzien. Hoewel er slechts twee vergaderingen gehouden werden, waren deze goed bezocht. In het begin van het jaar kondigden zich zeven nieuwe L. U. S.-leden aan en bedankte er slechts een.

Uitvoeringen werden gegeven op de clubfuij en de inauguratieavond. Voor de clubfuij werd een Engelsche operette „The Doll's House” uitgezocht; zoo werd getracht ieder lid een rol te bezorgen en de verschillende zangtalenten tot uiting te laten komen. Het liep gelukkig goed af, hoewel de repetities door het groote aantal medespeelsters zeer veel te wenschen overliet en het bestuur dikwijls tot wanhoop gedreven werd. Verder hadden eenige L. U. S.-leden-spoorstudenten een alleraardigst stukje interessante-derde-klasse-damesgesprek in elkander gezet, dat groot succes had. Twee mooie vioolsolo's en een Perzische dans tot slot voltooiden het repertoire.

De laatste L. U. S.-prestatie was op de inauguratie-avond.

Er was maar een zeer korten tijd van voorbereiding. Zeer lastig werd het dezen keer gevonden iets geschiktst te vinden; doch toen de nood ten top steeg kwamen er verscheidene leden met uitvoerbare ideeën en eigen werk aanzetten. Zoo werd het programma als volgt samengesteld: als hoofnummer: Pauze, afgewisseld door vioolspel; verder een ernstige waarschuwing voor de eerste-jaars (voordracht); een nieuw herboren lied van Mej. Ph. Abel, getiteld „Uit de Praktijk van het Studentenleven”, vol waarheden en zeer, goed voorgedragen; daarna werd Faust opgevoerd, nieuwste moderne opera door Jeltod, volgens Gounod, hiervoor waren eerste klasse opera-zangers en zangeressen uitgezocht, het was als zeer mysterisch en goedgeslaagd te beschouwen; dan had nog een komische ontmoeting plaats tusschen twee tegenstandsters, een dikke hobbezak en een moderne zesde-rangs-actrice, die het maar niet eens konden worden over het V.V.V.V.V. Ook over dezen avond had L. U. S. niet te klagen, alles liep geregeld van stapel, wat bepaald meeviel.

Gedurende het notiviat, had er een gedeeltelijke bestuursverwisseling plaats, doordat Mej. N. Kloppert helaas haar functie als penningmeesteresse niet verder kon vervullen, daar zij Delft moest verlaten. Zonder vergadering werd Mej. A. Groenema voorloopig geïnstalleerd.

Voor 1 October bedankten als lid Mej. N. Kloppert, Mej. H. Grotendorst, Mej. J. Weisfelt, en Mej. D. van Gelder; als lid traden toe de dames M. Posthumus, N. Nelemans,

J. van Brugge, F. Hovens Grève en P. von Stein. Op de Novieten-avond kwamen hun verschillende talenten aan 't licht: 't Is te hopen, dat deze nieuwe krachten flink zullen medewerken en nieuwe ideeën aanbrengen.

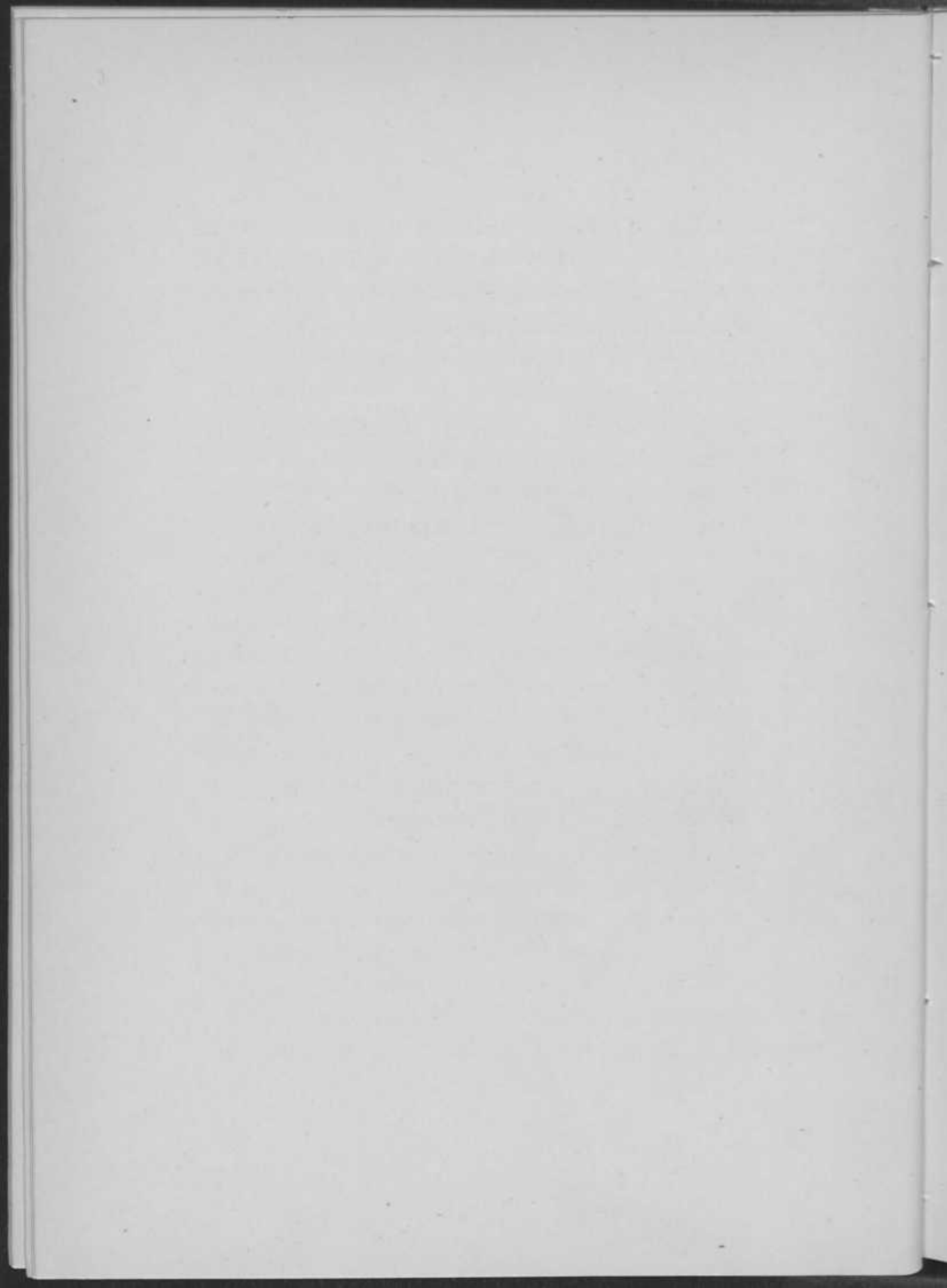
L. U. S. telt nu 29 leden.

Het Bestuur voor 1914—1915 is als volgt samengesteld:

Mej. A. Groenema, Secretaresse,

Mej. N. A. de Val, Presidente.

Mej. B. Zeeman, Penningmeesteresse.

JAARVERSLAG μ τ .

Weer is er een jaar verstreken,
Van 't leven van μ τ .
Maar 't is er geen van bloei gebleken,
Maar één van sterven en rouw.
Al sedert eenige jaren,
Leidde z' een kwijnend bestaan,
En ik hoorde reeds meermalen mompelen,
Met die is 't spoedig gedaan.
Ook was de beteekenis der naam
Aan niemand recht duidelijk meer,
Waren ze in de wiskunde zoo bekwaam?
Of gingen bij de Grieken in de leer?
Dit is zeker, op de club was 't nooit zoo stil

Als bij een repetitie van $\mu \tau$
 Wel toonden één of twee hun goeden wil,
 Maar verdwenen dan weer gauw.
 28 October zoo om 'n uur of twee
 Vergadering van $\mu \tau$ met 't bestuur.
 De besprekingen vielen echter niet mee
 Want 't werd $\mu \tau$'s laatste uur.
 De nalatenschap dezer vereeniging
 De muziek en het kastje ook mee
 Werd, omdat zij nu toch henen ging.
 Maar vermaakt aan de D. V. S. V.
 Nooit ging iets zoo vlug in dezen kring,
 Van musici grooten en kleinen
 Dan 't opheffen van de vereeniging.
 „Hij moest nu maar gauw verdwijnen.”

TOESPRAAK tot de nieuwe Leden,
gehouden door de
Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.

*Eerelid, Eere-Bestuursleden, Bestuursleden en Leden
der Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.*

Alvorens onze Candidaat-Leden hedenavond toe te spreken, wilde ik ook tot u het een en ander zeggen.

Velen van u zullen bij 't naderen van den inschrijvingsdag zich afgevraagd hebben, hoe alles in Delft onder deze tijdsomstandigheden gaan zou, en onder die velen behoorden zeker in de eerste plaats Novitiaats-Commissie en Bestuur.

Toen het Bestuur in het begin van September bijeen kwam, stond het dus voor de vraag, wat of het in de gegeven omstandigheden doen moest. Het stond bij ons vast dat van een ten uitvoer brengen van het oorspronkelijke Novitiaatsplan geen sprake zijn kon, zoowel omdat het nu geen tijd is tot het houden van een reeks alle min of meer feestelijke bijeenkomsten, als omdat wij door de buitengewone omstandigheden tot groote spaarzaamheid zijn gedwongen en ook de leden geen extra lasten wilden opleggen.

Lieten wij echter het geheele Novitiaat ditmaal vervallen, dan zou dit nòch in het belang van de Club, nòch in dat harer Candidaat-Leden zijn. Deze maken toch reeds onder minder gunstige voorwaarden kennis met haar studentenleven, dan wij deden, daarom mochten wij haar een kennismakingstijd met onze club, waaraan de jongere-jaars onder u zulke prettige herinneringen hebben, niet onthouden.

Al spoedig was het Bestuur het er, in overleg met de Novitiaats-Commissie, dan ook over eens, een verkort en vereenvoudigd novitiaat te houden, waaraan het al de leden mogelijk zou zijn, mee te doen, en waardoor de novieten, zij het dan ook wat kalmer en korter dan gewoonlijk, in staat zouden worden gesteld met de club kennis te maken.

De tijd was te kort om een Leden-vergadering uit te schrijven, zoodat het Bestuur gebruik maakte van het recht, om in dergelijke gevallen zelf een beslissing te nemen. Wij waren er ons van bewust dat een welslagen van dit novitiaat geheel zou afhangen van de medewerking der leden, en vertrouwden er op, deze te zullen vinden. Wel was het leden-aantal dat deze dagen met ons meemaakte helaas niet zoo heel groot, maar als altijd was het examen-monster hieraan het meest schuldig. Degenen, die deze dagen steeds present waren, waren het ook met animo, en zoo staan wij, dank zij uw aller hulp en steun nu aan het einde van vijf dagen opgewekt club-leven.

Nogmaals, zij zijn te kort geweest om goed met de novieten kennis te maken, maar wij vertrouwen er op dat ge nu op den ingeslagen weg zult voortgaan, en de nieuwe leden, die zoo dadelijk in ons midden zullen treden, steeds waar het noodig mocht zijn met raad en daad ter zijde zult staan.

Candidaat-Leden der D. V. S. V.!

Het is nog maar kort dat ik u zoo mag noemen, maar alvorens u als leden van onze Vereeniging het welkom toe te roepen, wilde ik nog eenige woorden tot u richten.

Nu ge de schoolbanken verlaten hebt en studente geworden zijt, zal er eene groote verandering in uw leven komen, en uw toetreden tot onze Vrouwelijke Studenten-Vereeniging bekleedt daarin een belangrijke plaats.

Tot nu toe leefdet gij meest in den kring uwer familie, ge hadt uwe geregelde werkzaamheden te verrichten, waarop steeds een zeker toezicht werd uitgeoefend, evenals op uw uitgangetjes, uwe kennissen en clubs.

Nu is dat alles veranderd, sommigen van u hebben de huiselijke kring moeten verlaten, en ook degenen die thuis zijn blijven wonen, leven overdag in eene andere omgeving dan hunne huisgenooten, gij zijt nu veel meer vrij, veel meer zelfstandig geworden.

Wat die vrijheid, die zelfstandigheid in uw werk te beteekenen heeft, daarover zal ik nu hier niet uitweiden, dat hebt ge dezer dagen reeds uitvoerig gehoord, maar tevens

is u gewezen op het vele dat er naast uw studie nu voor u wordt opengesteld.

En hier komt de groote moeilijkheid, zelf te weten waaraan gij uw aandacht en krachten zult kunnen wijden.

Het is een algemeen verspreide meening dat het voor meisjes niet moeilijk is om vlug met hun studie op te schieten, meisjes hebben niets anders te doen, lang niet zooveel afleiding als jongelui.

Het is mij altijd een raadsel geweest waar of die opvatting vandaan komt, want juist van de meisjes-studenten wordt aan den andere kant ook tijd en aandacht voor alle mogelijke dingen buiten hun studie gevergd.

Voor zoover dit het Delftsche leven betreft, vindt dit voor een groot deel haar oorzaak in ons betrekkelijk klein aantal ten opzichte van de mannelijke ingeschrevenen aan de T. H. Het zou daarom dwaasheid zijn, te wenschen, dat de meisjes altijd in alles de studentenwereld betreffende, een rol spelen. Stelt gij ergens werkelijk belang in en voelt gij u in staat te helpen, helpt dan zooveel gij kunt, maar het is een verkeerd beginsel, medewerking te verleen, omdat er anders geen meisjes-studente bij zou zijn. Nog maar weinigen onder ons wonen geheel op zich zelf en het thuis of bij familie wonen brengt voor de meeste onzer huiselijke plichten met zich. Ik zal er dan ook heelemaal niet op aandringen dat ge deze zult verwaarloozen, integendeel, de maatschappelijke verhoudingen brengen nu eenmaal mee, dat van een meisje

thuis meer hulp en gezelligheid verwacht wordt dan van een jongen, maar ook dit behoeft weer niet overdreven te worden. Gij zijt nu studente en kunt daarom niet alleen volstaan met het trouw volgen van colleges en practica, maar ge staat ook in de studenten-maatschappij.

En wat dat met zich meebrengt? Wel, in de eerste plaats de omgang met uwe mede-studenten, vrouwelijke zoowel als mannelijke. Deze is natuurlijk op velerlei wijze te vinden, in vreugde en in ernst. Waar vroeger de omgang met onze mannelijke collega's wel eens angstvallig gemedan werd, is dit in de laatste jaren veranderd, en zijn er meer en meer gemengde studentengezelschappen en clubjes op allerlei gebied opgericht.

Ik acht dit een verblijdend verschijnsel, want het zal ons voeren tot een steeds betere verhouding en beter elkaar begrijpen en waardeeren van de studenten van beide sexen. Maar evenals de jongelui naast die clubjes hun eigen gezelligheidsvereenigingen hebben, hebben wij de onze.

Onze Club zal van al onze Vereenigingen toch de eerste plaats bekleeden, want daar vinden we de gezellige omgang met onze mede-meisjesstudenten, en die heeft een ieder noodig.

Waarschijnlijk hebt ge allen thuis schoolvriendinnen achtergelaten en voelt ge in het begin geen behoefte, nieuwe vriendschapsbanden aan te knopen, maar al gauw zal dit veranderen, en komt er naast de oude vriendinnen een plaats voor de nieuwe open. Want al is die oude vriendschap nog

zoo hecht, op een afstand valt het toch altijd moeilijker met elkander mee te leven. Gij doet hier nu zooveel nieuwe indrukken op, en die bespreken en verwerken gaat toch het beste met degenen die in dezelfde omstandigheden verkeerden of verkeerd hebben en het is daarom noodig dat ge u van het begin af aan bij ons aansluit.

Om nu deze kennismaking tusschen de eerste-jaars onderling zoowel als met de ouderen te beoordeelen, is het novitiat ingesteld. Sommigen achten misschien zoo'n gedwongen kennismaking overbodig, en de noodzakelijkheid ervan zult ge eerst later inzien en er dan, naar ik hoop, met aangename herinneringen aan terugdenken.

Door de tijdsomstandigheden hebt ge dit jaar te kort met de Club kennis kunnen maken, om een volledigen indruk te krijgen en dat lag ook niet in onze bedoeling. Dat wij onder deze omstandigheden toch besloten een novitiat te doen plaats vinden, was meer om het u te vergemakkelijken een goed Club-lid te worden.

Wat ge hieronder te verstaan hebt? In de eerste plaats natuurlijk iemand, die geregeld onze Club bezoekt, maar dat zegt op zich zelf nog niet veel. Wilt ge werkelijk, dat de Club veel voor u zal zijn, dan moet ge beginnen om iets voor de Club te wezen, dit is in een kleine vereeniging als de onze nog voor iedereen mogelijk.

Er wordt vaak beweerd, dat het peil der gesprekken onder jongelui van onzen leeftijd zooveel hooger staat dan

bij ons. Dit zal nu ook nog al eens omgekeerd zijn, maar die bewering is niet geheel zonder grond. Over 't algemeen stellen jonge meisjes nu niet zoo heel veel belang in ernstige quaesties, bijvoorbeeld op maatschappelijk en politiek gebied en zonder u in 't minst tot suffragettes te willen maken, wilde ik u daar toch op wijzen. Ons ideaal is toch niet het verkrijgen van technische kennis alleen, maar van algemeene ontwikkeling. Daartoe hebt ge, nu ge student zijt, zoo ruimschoots gelegenheid, weet daarvan dan ook te profiteeren.

Bedenk ook steeds, dat ge naast studente toch ook meisje blijft, zorg er voor dat nooit van een studente gezegd kan worden, zij is onvrouwelijk, wij willen toch niet in alles de gelijke van den man worden, maar bij ons streven naar meerdere ontwikkeling ook onze echt vrouwelijke eigenschappen niet verloren doen gaan.

In 't begin zal het u wat vreemd vallen over meer ernstige dingen in een wat grooteren kring te spreken, maar laat u daardoor niet weerhouden.

Als gij werkelijk tracht er het uwe toe bij te dragen, om van onze Club te maken een vroolijke, tevens ontwikkelende omgeving voor ons allen, dan weet een ieder dat ook op prijs te stellen en door die waardeering van uw mede-Clubleden wordt de Club iets voor u.

Tenslotte nog dit: Besteedt uw studententijd goed, zoodat ge wat het leven u later ook brengen moge, steeds de herinnering zult hebben aan een heerlijke opgewekte tijd.

En nu, Candidaat-Leden, verzoek ik u allen op te staan,
met dezen hamerslag inaugureer ik u tot leden der Delftsche
Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.

TOESPRAAK

door de Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS,
bij gelegenheid van de Bestuursoverdracht.

*Eerelid, Eere-bestuursteden en Leden der Delftsche
Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.*

Alweer is het oogenblik der bestuurswisseling aangebroken en alvorens van mijne medebestuurleden afscheid te nemen, wil ik als Presidente van het aftredend bestuur nog eens het woord tot U te richten.

Wat dit afgelopen jaar voor de Club gebracht heeft, hebt ge zooeven uit het Jaarverslag kunnen vernemen en ik zal dan ook niet in herhalingen vervallen, maar wel wilde ik nog even stilstaan bij die gebeurtenissen en veranderingen, die nu niet zoo precies in een verslag zijn vast te leggen.

Laat mij beginnen op te maken dat deze nu niet zoo opvallend groot zijn geweest. De toon, het karakter van de Club is voor den toeschouwer hetzelfde gebleven maar voor ons clubleden zelf is er toch ook dit jaar weer een verandering merkbaar en deze komt wel het meest tot uiting in de maatregel die het bestuur op aandrang der leden hedenavond

voorstelde. Deze maatregel, n.l. dat over de voornaamste clubbelangen voortaan reeds door een zeer klein aantal der leden kan worden beslist is teekenend voor de clubgeest. Nog maar kort geleden zou een dergelijk voorstel groote verontwaardiging hebben opgewekt en zou de overgrootte meerderheid er op gewezen hebben hoe toch alle leden over clubbelangen moeten meespreken en beslissen. Maar nu heet het: laten degenen die werkelijk belangstelling toonen ook maar voor de minder belangstellenden besluiten. Ik zie in deze maatregel één lichtpunt, zij wier clubijver verflauwd is, zullen in het geheel niets meer in te brengen hebben en wij hopen dat dat een prikkel zal zijn om weer een ijverig lid te worden.

Zoo gaarne zou ik er U allen van willen overtuigen, dat een toename van het aantal der leden op zich zelf voor onze Club van slechts weinig belang is, als die leden niet ieder een dosis belangstelling, nieuwe gedachten en frissche kracht meebrengen. Maar zoo dikwijls als bestuur of leden iets voorstellen roept de grootste helft: „we hebben geen tijd.” Geen tijd, och, dat is maar zoo betrekkelijk, vele handen maken het werk licht. Als allen op haar beurt meehelpen kost het niemand zoo buitengewoon veel tijd, maar als alles wat onze Club presteert alles wat van haar uitgaat, altijd van hetzelfde kleine troepje moet komen, dan zal het die enkelen veel, misschien wel eens te veel tijd kosten.

Gelukkig is het hoofdzakelijk voor meer officieele dingen dat wij gaarne wat meer belangstelling zouden zien, wat het dagelijksche clubleven betreft, daar hebben wij niet over animo te klagen gehad en dat nogal in deze tijden waar de meesten onzer zich geroepen voelen, een handje mee te helpen om de ellende van den oorlog te verzachten.

Hierover wilde ik nog een enkel woord zeggen, want hetgeen dit clubjaar van vorige doet verschillen is wel het meest de treurigheid om ons heen.

Bij het uitbreken van den grooten wereldstrijd was een ieder eerst zoo van alle ellende vervuld, dat wij het niet voor mogelijk hielden dat het clubleven weer gewoon zijn gang zou gaan, en toch is dat gebeurd.

Wij zijn allen jong en levenslustig en al zijn wij diep onder den indruk van alle leed dat in de wereld heerscht toch kan onze stemming niet voortdurend gedrukt zijn. Hoe duidelijk bleek dit gedurende het novitiat, dat hoewel slechts kort en eenvoudig gevierd steeds vroolijk was; en ook na dien tijd bij alle ernstige gesprekken over politiek en oorlog heerscht steeds een opgewekte geest op de Club, dat dit zoo moge blijven is de wensch van het aftredend bestuur.

Mej. De Groot en Mej. Kruseman.

Zoo is dan het oogenblik gekomen dat ge de plaatsen die ge een jaar bekleed hebt aan anderen hebt moeten afstaan en ik denk dat ge dit slechts noode deed. Toen wij drieën

allen van een verschillend studiejaar tot bestuursleden werden verkozen, kenden we elkander betrekkelijk weinig, maar door een prettige samenwerking leerden we elkaar spoedig kennen en waardeeren en ik hoop dat gij steeds met dezelfde aangename herinneringen aan dit jaar zult terugdenken als ik doen zal.

Hierbij zeg ik U dan ook hartelijk dank voor de medewerking en hulp die ik steeds van U beide mocht ondervinden. Nooit was eenige moeite U teveel waar het de belangen van de Club gold en namens de vereeniging bied ik U tot dank voor alles wat gij dit jaar voor haar gedaan hebt, het insigne van Eere-Bestuurslid aan.

Bij deze hamerslag dechargeer ik Mej. De Groot als Secretaresse en Mej. Kruseman als Penningmeesteresse en installeer in hare plaatsen Mej. De Val en Mej. Tromp.

Leden der D. V. S. V.

Nu ik wederom dit jaar door U tot Presidente ben verkozen wil ik beginnen met U hartelijk dank te zeggen voor het in mij gestelde vertrouwen en tevens de wensch uitspreken dat mijne medebestuursleden en ik steeds op Uwe medewerking en steun mogen rekenen.

Uit den aard der zaak zullen door ons geen ingrijpende veranderingen worden voorgesteld, maar toch zijn er wel enkele dingen waarin wij gaarne eenige verandering zouden zien.

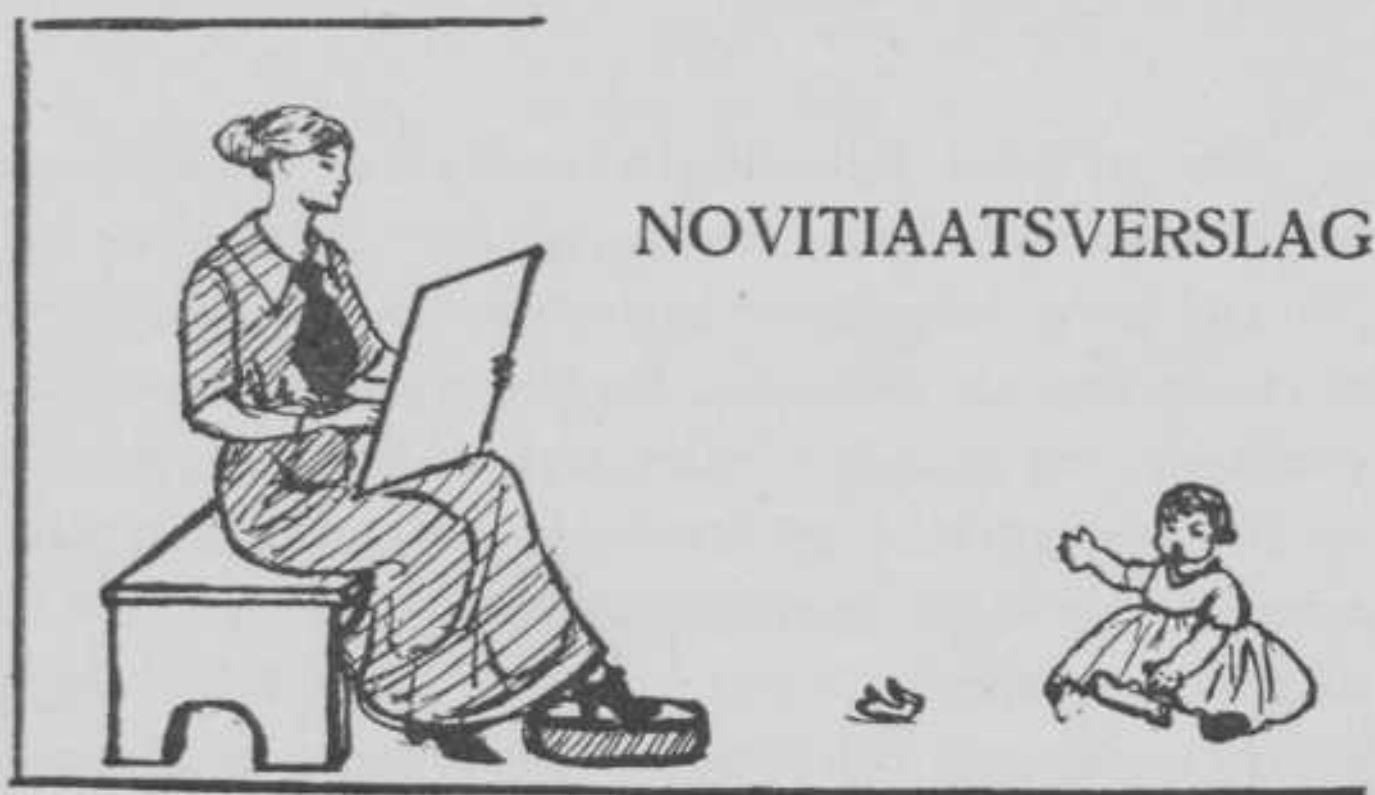
Toen ik daar straks sprak over de opgewekte clubgeest, had ik daar misschien nog iets aan toe moeten voegen over de eensgezindheid die in onze vereeniging heerscht.

Nu eensgezindheid is heerlijk, zonder die kan een vereeniging niet bloeien, maar eendrachtig samengaan behoeft nog niet het hebben van een eigen meening buiten te sluiten. Nu geloof ik niet dat de meesten onzer er geen meening op na houden, maar meer dat het een zekere vrees is om zich te uiten, vooral in een beetje grooteren kring. Misschien hebben wij vrouwen die eigenschap meer dan mannen, omdat in vroegere tijden zoo weinig naar de meening van de vrouw gevraagd werd. Zooals de toestanden tegenwoordig zijn, is daarin verandering gekomen en meer en meer wordt in de maatschappij met de meening der vrouwen rekening gehouden. Nu is toch het doel van onze studie hier, later in staat te zijn een deel van die maatschappij uit te maken. Onze club en ook het verdere studentenleven is als een kleine maatschappij en stelt ons daarom zoo goed in staat ons voor het werkelijke leven voor te bereiden. Daarom zouden wij zoo gaarne zien dat in dit nieuwe clubjaar meerdere leden zich eens bereid zullen verklaren een lezing te houden, of dat meerdere eens zullen komen bij een improvisatie-avond, zooals wij die verleden jaar na afloop van een vergadering hielden. Het kleine troepje dat dan gewoonlijk overbleef vond zulke avonden heel genoegelijk, maar zoovelen moesten altijd juist naar huis als de beurt van het improviseeren aan haar was.

Het is ook tot de eerstejaars dat ik dit alles nog eens met nadruk wil zeggen. Gedurende den novitiatstijd gaapt ge blijk van veel belangstelling en hadt veel tijd voor de clubs over. Natuurlijk dat dit wat verminderde toen ge U aan Uwe studie ging wijden; ook deze brengt voor U zooveel nieuws en houdt daarom al Uwe gedachten bezig. Maar hetgeen in het eerste jaar van U gevergfd wordt is niet zooveel of ge houdt nog voldoende vrijen tijd over om naast Uwe studie van het studentenleven te profiteeren. Zoek daarom van het begin af aan een gezellige omgang met Uwe medestudenten, als ge U nu op een afstand houdt dringt ge later o zoo lastig tot ons midden door en zult ge dan eerst merken wat ge door U in het begin af te zonderen moet missen.

Vol hoop en vertrouwen zien we ook dit jaar de toekomst tegemoet. Helpt allen mee de club te maken tot eene vereeniging waarvan kracht uitgaat in ernstige omstandigheden en tot een brandpunt van gezelligheid in vroolijke tijden.

Lang groeie en bloeie de D. V. S. V.

NOVITIAATSVERSLAG

Het is dit jaar moeilijk geweest om een goed plan voor het novitiaat te bedenken maar aan het einde was, geloof ik, iedereen tevreden. Het eerste uitgebreide plan van voor de vacantie had daarbij plaats gemaakt voor een veel eenvoudiger, dat maar 5 dagen zou duren en dat aan leden en novieten en ook aan de kas veel minder zware eischen stelde.

Op den inschrijvingsdag die voor vele trouwe Delftenaars geheim was gebleven, kwamen er 7 novieten, maar toen het novitiaat begon verschenen er 12 op het appèl en wat nog nooit was voorgekomen, evenaarden de andere faculteiten de scheikundige in aantal.

Zij werden 21 September op de club ontvangen door het Bestuur en de Novitiaats-commissie: Mej. S. J. Abel, presidente, en de dames J. Tromp, E. F. van der Ban, M. A. de Val en L. van Zwanenberg.

Zoodra al de nieuwelingen verschenen waren, heette Mej. Abel hen welkom, in ongeveer de volgende woorden:

„Bij uw eerste officieele samenkomst op de club, roep ik u hier allen, uit naam van het Bestuur en de Novitiaats-commissie, een hartelijk welkom toe!

Ik hoop, dat, als gij later nog eens op dezen dag zult terugzien, het u zal zijn, alsof gij dien dag uw intrede deedt in een nieuw tehuis.

Helaas zijn de omstandigheden, waaronder ge hier aankomt, niet erg gunstig. Toch hopen we, dat het ook zoo zeer verkorte en vereenvoudigde novitiaat aan zijn doel zal beantwoorden.

Velen uwer zullen zich afgevraagd hebben, wat wij feitelijk met het novitiaat bedoelen. In hoofdzaak hebben wij getracht, daarmee de nieuwe leden gelegenheid te geven op prettige manier en in korten tijd met de leden en het clubleven kennis te maken, en daardoor hun animo op te wekken, om later zelf bij te dragen tot verhooging van 's clubs gezelligheid.

Het novitiaat is, in tegenstelling met den groentijd van de corpsleden, ingericht op voet van gelijkheid. Dit wil echter niet zeggen, dat ge geheel vrij zijt; allen zijt ge verplicht, om met het novitiaat in zijn geheel mee te werken en te zorgen op den bepaalden tijd ter plaatse aanwezig te zijn en uit te voeren, wat de Novitiaats-commissie u nog verder zal opdragen.

Voordat ik nu tot de nadere bespreking van het programma overga, zou ik u op één ding willen wijzen. Oefen géén kritiek uit, nòch over de menschen, nòch over de dingen! Omdat ge er nog zoo buiten staat en het studentenleven nog niet hebt meegemaakt, zult ge alles nog van een anderen kant bezien en er nog te veel tegen aan kijken waardoor veel u misschien nog vreemd zal schijnen. Tòch hebben we er naar gestreefd, alles zoo in te richten, dat ge in dezen korten tijd nog zooveel mogelijk zult meemaken van de vroolijke en ook van de ernstige zijde van ons clubleven.

Volgt een toelichting tot het programma.

Tenslotte wil ik u nog mededeelen, dat de Novitiaatscommissie u steeds met raad en inlichtingen wil terzijde staan. Natuurlijk gevoelt ge u in 't begin nog wat vreemd, laat u daarom nooit door een misplaatst schaamtegevoel weerhouden bij ons om raad te komen; het zal ons allen steeds een genoegen zijn, u met iets te kunnen helpen.

Ik wil eindigen met den wensch uit te spreken, dat ook gij van uw kant alles zult aanwenden, om het program te doen slagen, zoodat, als wij later op deze dagen zullen terugzien, het zal zijn in het besef, dat het eenige dagen zijn geweest, die, door wederkeerige samenwerking, ons nader tot elkaar hebben gebracht.

Na dit officieele voorspel mochten de leden binnenkomen.

Eerst waren dit nog niet veel, zoodat een groote kring gevormd kon worden, later op den middag praatte men meer

groepsgewijze waarbij vooral de novieten door hun faculteitgenooten werden opgezocht.

Dinsdag, was er koffiedrinken op de club voor Bestuur, Novitiaats-commissie en novieten. Uit boosheid dat zij er dien dag niet bij mochten zijn, kwamen veel leden niet op de club. De tafel zag er keurig uit en iedereen was in opgewekte stemming.

Aan het einde werd een aardige kiek van dischgenooten genomen.

Een drukke dag voor leden, zoowel als voor novieten, brak nu aan. Iedereen was nu druk aan het repeteeren, voor de inauguratie of de novietenavond.

Voor de leden was dien dag de club gesloten, dus zochten zij hun heil bij de in Delft wonenden. Heel Delft scheen anders te wemelen van novieten, die met hun geheimzinnige gezichten inkoopen deden voor hun grooten avond.

Eindelijk dan kon het feest beginnen. De presidente der D. V. S. V. opende den avond en gaf direct het woord aan Mej. Pontier die een en ander over de studie in Delft en de toekomst als ingenieur den nieuw-aangekomenen zou vertellen.

Met een hartelijk applaus bedankten allen haar. Zeer zeker hebben niet alleen de novieten, maar ook de anderen er iets aan gehad.

Nu kwamen prestaties der novieten. Mej. Von Stein sprak als presidente een woordje vooraf en daarna kon aan

de afwerking van het programma dat met allerleukste silhouetjes voorzien, aan beide zijde van het tooneel was opgehangen, begonnen worden. Eerst werd er gemusiceerd, viool en piano, boerenliedjes van Röntgen.

Voorstellen van boekentitels, waarvoor een prijs was uitgelooft, vielen erg in den smaak. Ieder deed er aan mee; er waren allerleukste en heel geestige opvoeringen. Lucifer spande de kroon maar het was zeker niet de eenigst aardige.

Dan volgde Boerendansen van Siep voor piano; een klucht in één bedrijf. De Molenaar van het Dorp, dat al van te voren door drie ijverige noviteiten was ingestudeerd. Hier werden weer eenige talenten voor tooneel ontdekt; Jochem op zijn klompen en met zijn roode zakdoek deed het heele publiek schateren.

Het programma eindigde met:

Schimmen uit Handje Plak.

Voor Donderdag stond roeien aangegeven.

Men kwam langs veel verschillende wegen in Leidschendam, waar de booten wachten. Als altijd was het een dolle dag die veel tot de gezelligheid van het novitiaat bijdroeg.

Op een weiland werd gepicniet, hier werden ook de novieten gekiekt en daarna begon de tocht naar huis.

Vrijdag. Inauguratie.

Twee rijen candidaat-leden, twaalf nieuwelingen, die zich nu in ons leven zouden mengen.

Plechtig klonk de hamerslag, nu waren zij lid.

Nu was de beurt aan de leden om wat op te voeren. Bijna alles was eigen schepping en van de beste soort. Er werd dan ook zeer veel geklapt en gelachen.

Daarna tot slot het souper. Een overvloed van kleine roode lichtjes op tafel, veel groen, veel bloemen, eenige speeches, het voordragen van de bekroonde novietenliederen, het aanbieden van een stoel aan de club door de pas geïnaugureerden, leuke menu's die veel tijd hadden gekost om te teekenen en nu rondgingen in massa voor handteekeningen, een gezellige vroolijke stemming, een avond uit 's clubs leven om niet te vergeten.

Helaas viel het Utrechtsche Lustrum in Maart, de tijd dat Delft voor examens werkt. Hierdoor kwam het dat alleen het Bestuur naar Utrecht ging. Veel hebben de arme leden gemist, die niet meekonden.

Bij de aankomst van de treinen de gezellige drukte op het perron als bij alle Lustra. Veel bekenden van het Groningsche Lustrum zagen we weer.

In optocht trokken we van het station naar de Club. Daar werden de verschillende Clubliederen en het Lustrumlied gezongen en bekeken we de inrichting van de Club. We maakten met z'n drietjes uit, dat we hoopten het nog te beleven dat de D.V.S.V. ook zoo flink en ruim ingericht zal zijn.

's Middags de receptie; de laatste maal dat we met pluimen reden! De zusterverenigingen gaven de jarige Club een kleed voor de bibliotheek, helaas was het niet meegekomen uit Amsterdam. Veel werd er gespecht op de receptie, maar nog meer aan het diner. Eenige oud-praesides gaven een idee van de vroegere toestanden in de U.V.S.V. Het

Lustrumboek werd uitgereikt op het diner. Onze praeses sprak n°. 15, bepaald aandoenlijk, want het was de 15de verjaardag van de U. V. S. V. Het diner bracht ieder in de Lustrumstemming, zoodat het bijzonder gezellig was.

Na afloop kregen we van alles te hooren en te zien. De dansen en de Sylvia-parodie droegen veel bij tot het groote succes van den avond.

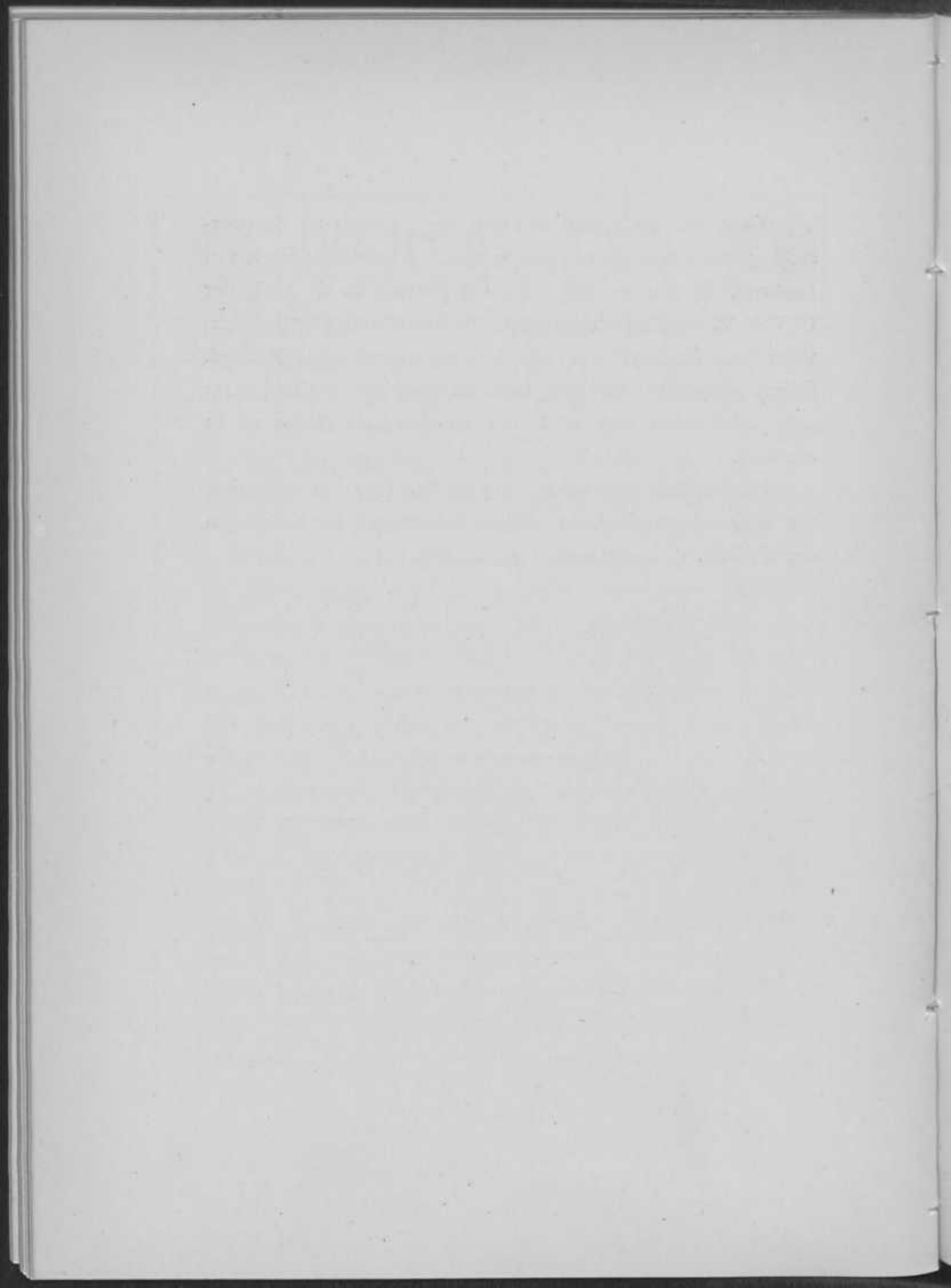
De volgende dag was het echt Maartsch weer. In Zeist lagen nog groote natte sneeuwplekken onder de boomen. Na de lunch wandelden we bij kleine troepjes door het bosch, dat door de sneeuw nog mooier was dan gewoonlijk.

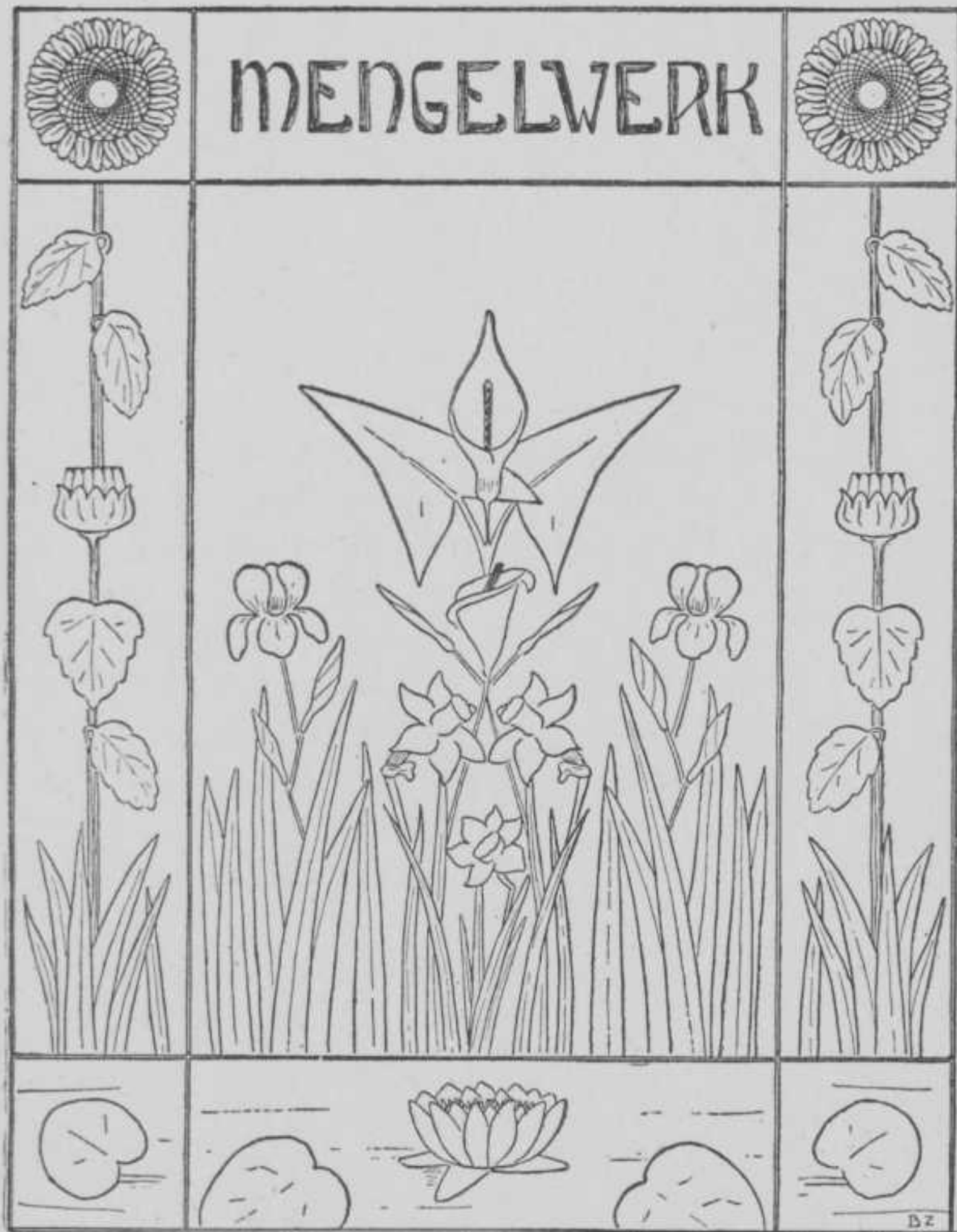
's Avonds het feest in de sprookjeswereld, het glanspunt van het Lustrum. Delft kwam tot de ontdekking dat er meer herderinnen, Chineezen en schoorsteenvegers waren! We hadden maar van verdere praestaties afgezien, omdat we maar met ons drieën waren, en zoo konden we nu rustig genieten van al het schoone dat vertoond werd. De Danse Orientale had voor ons de extra bekooring, dat we nu andere gezichten boven de zoo goed bekende Perzische pakjes zagen. Veel hebben we genoten in de leuke omgeving van de sprookjeswereld.

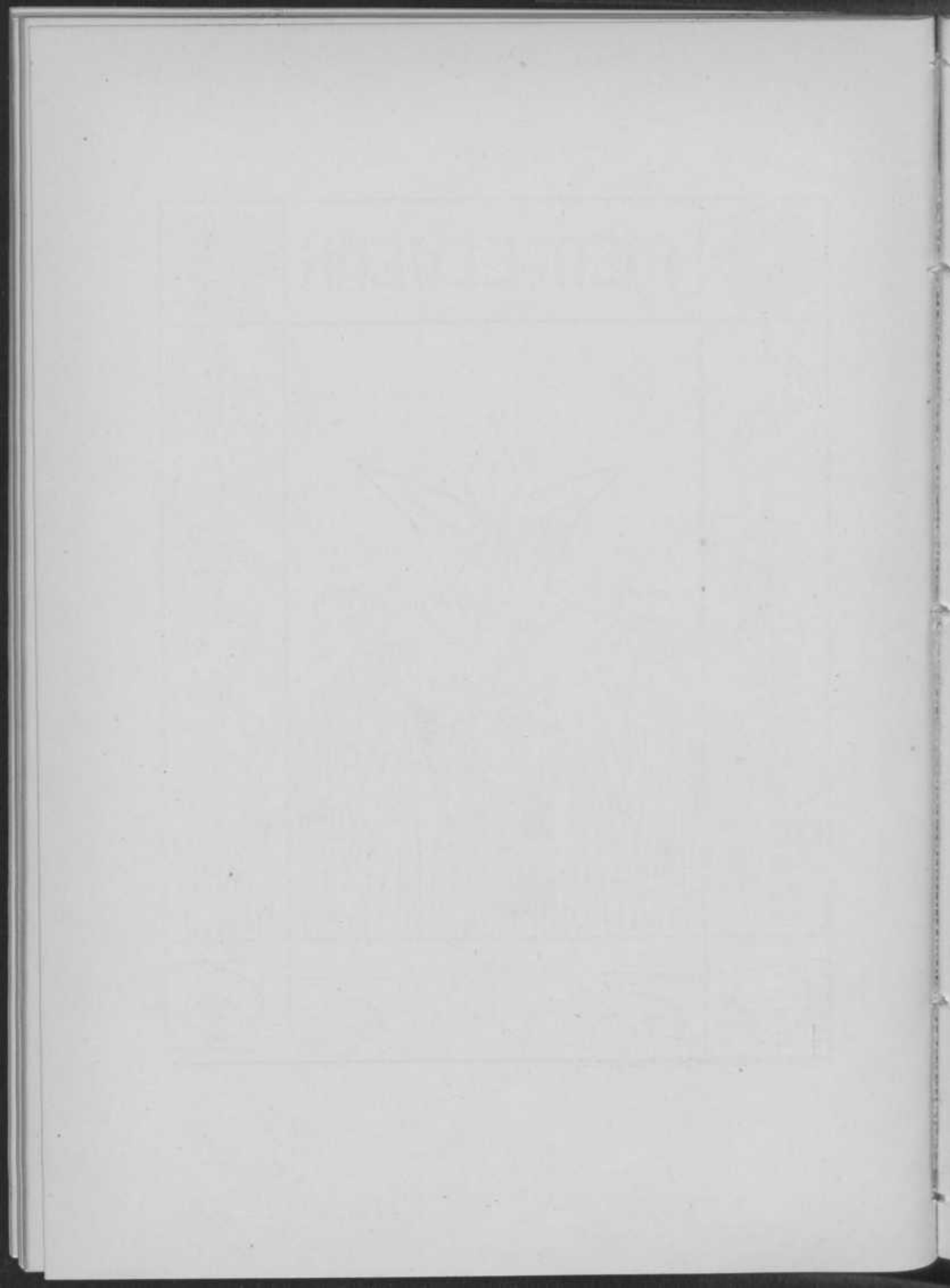
De volgende ochtend de gecombineerde Besturenvergadering, waar veel geregeld werd, dat tot nu toe in de clubs verschillend was. De vergadering gaf een niet-Delftsch Bestuurslid aanleiding om erg medelijden te hebben met Delftsch praeses!

Voor we het beseften zaten we 's avonds na de voorstelling van Freuleke aan het souper, het officieele einde van Lustrum. In de speeches werd het Bestuur en de L. C. der U. V. S. V. veel lof toegezwaard, die ze volkomen verdienden, want het Lustrum was wel buitengewoon goed geslaagd. Officieus vierden we nog Lustrum door op de Club, maar ook daar kwam een eind aan en doodmoe rolden we in ons bed.

Utrecht kan met voldoening op het Lustrum terugzien, we hebben een flinke vroolijke indruk van het Clubleven der U. V. S. V. meegenomen naar Delft.

Droombeelden.

O, leefden wij nog in dien zaligen tijd
Waarvan mij mijn droomen vertellen.
En die ik mij denk in den zonnigen glans
Van schoonheid en vreugde en zwierenden dans,
Van vlottenden reidans langs grasvlakten wijd
Waar vlinders de maagden verzellen.

Daar leven de menschen in zorglooze vreugd
En nemen de hoop voor de zorgen.
Jong schijnen de oud'ren, de jeugd lacht er blij
Als was haar het leven een eeuwige Mei,
Als was haar het leven een eeuwige jeugd
Een eeuwig blij-zonnige morgen.

Daar trekken de meisjes en knapen ten bad
In wuivende witte gewaden
Ze laten hun voeten in 't schuim van de beek,
Luid klinkt hun gelach door de zonnige streek
Bij 't stoeien en sproeien met 't glinsterend nat
Waarin de kinderkens baden.

Daar weeft zich de liefde vanzelf in 't gemoed
Brengt ieder 't geluk van het leven.
Haar spaart hem het lijden, en spaart hem de haat
Want elk vindt zijn liefste, die gansch hem verstaat
En daar heerscht de schoonheid die rijkelijk en goed
Elk een glans van haarzelf heeft gegeven.

BÉ.

Uit de praktijk van het Studentenleven.

Wij zijn nu nog studenten
Aan de Technische Hoogeschool
Verdieneu nog geen centen,
Maar maken pret en jool.
Maar als wij ingenieur eens zijn,
Zal ieder ons respecteeren.
Dan bouwen wij fabriek en trein.
Een man zal van ons kunnen leeren.

Refrein:

Wij zijn nu nog student,
Lid der D. V. S. V.
Vossen hard en zoo als ieder bekend,
Fuiven elk voor twee.

Ik studeer voor Technologe,
Flirt met iedere assistent.
Ik heb nooit, op 't Lab bedrogen,
Al was mij 't antwoord bekend.
En als de prof mij dan iets vraagt,
Dan sta ik bescheiden te zwijgen.
Toch hoop ik als ik eenmaal slaag,
Een plaats als fabriekshoofd te krijgen.

Refrein.

Civiel wil ieder worden,
 Die niet goed teekenen kan.
 En ben je ook wat slordig,
 Dat komt er niet op an.
 En ben ik wat lui,
 Ik kom er toch wel.
 Al is het dan ook wat later.
 Het is voor mij maar kinderspel,
 Een brug leggen over het water.

Refrein.

Ik teeken telkenmale
 Eens anders ontwerp na.
 Moet zoet mijn lesje leeren
 Voor de Mechanica.
 Maar als ik ingenieur eens ben,
 Wil ik huizen en villa's bouwen.
 En volg dan eerst mijn voorgangsters na,
 En ga voordien nog trouwen.

Refrein.

Voor aanleggen van bellen,
 En iets van electriciteit,
 Kan men mij steeds bestellen.
 Dan komt 't ook klaar op tijd.
 En weigert hij dan ook het sein,
 Het reizen met al die mannen,
 In 't binnenland en naar Berlijn,
 Houdt al mijn gedachten gespannen.

Refrein.

Vóór 't Tentamen.

Goddank! 't perron heb ik tenminste bereikt, en de trein is er nog niet! Ik hoef me nu niet meer bang te maken dat ik telaat zal komen; en even voel ik me veilig: op tijd, maar toch nog niet in 't bereik van den Prof. 't Is half twaalf bijna, en om één uur heb ik tentamen, nog ruim anderhalf uur dus. Maar plotseling bedenk ik me: anderhalf uur nog maar? Hemel wat een massa moet ik er nog inpompen in dien tijd! Een koude rilling gaat door m'n leden, en ik krijg een beklemd gevoel op m'n borst. Ja, ik mag niet werkeloos heen en weer drentelen hier op 't perron, terwijl ik nog niet eens weet, in de verste verte niet, wat de wet van Torricelli is, en aan de hysteresis-kromme, en al wat daar bij behoort, dat moet ik vast allemaal toch nog leeren. Meteen doe ik m'n schrift open, bij de wet van Torricelli, 's kijken hoeveel staat er zoowat van, ik tel: 1, 2, 3, 4, 5 bldz.; ja dat hoort er ook nog bij. Oh, Oh, ik krijg 't er niet meer in, en natuurlijk vraagt hij juist dit; hoe kom ik toch zoo stom zoo iets belangrijks maar steeds uit te stellen; tot de laatste dagen, de laatste avond, neen, toen nog tot de morgen van het tentamen, en: Wee mij, tot deze laatste wanhopige laatste anderhalf uur.

Als anderen 't hoorden, dat ik nu nog niet eens de wet van Torricelli kende, ze zouden 't m'n verdiende loon vinden als ik zakte. Oh! kon ik den dag van gisteren nog maar eens overdoen, kon ik dan hysteresis-krommen, en de wet van Torricelli gaan inpompen, inplaats van te winkelen zooals ik gisteren gedaan heb. Weg met die gedachten, trek heel je denkvermogen samen op Torricelli!

Me geen tijd gunnend om te wachten tot ik zit, begin ik al vast te lezen op weg naar de wachtkamer; even knijp ik m'n oogen dicht om 't tot me door te laten dringen. Wat staat er ook weer „Hé, juffer je loop pekant me hoeiedoossie omver”, wordt ik opeens uit m'n hoogwetenschappelijk gepeins opgeschrikt. Weg is Torricelli! Bijna was ik in botsing gekomen met de zeer uitgebreide bagage van een dikke juffrouw in groen mantelpak, met een toornhooge toque op haar hoofd. Om haar heen staan: twee koffers, twee doozen, een mand waarover een wit laken is gespannen, en de bewuste hoedendoos. Ik staar de juffrouw verwezen aan, mompel dan iets als pardon en wil doorloopen. Maar, me strak aanstarend met haar kleine, in 't dikke taankleurige gezicht haast verdwijnende lichtgrijze oogjes, zegt ze vrij kwaad: „Ik bén expresselijk al an de kant gaan staan, om niemand in de weg te zijn, en nou loope ze der nog tegen an.” Hoe kan iemand nu spreken van aan de kant gaan staan, als z'n bagage alleen al de heele breedte van het perron inneemt, denk ik. Maar 't doet er niet toe, laat maar; hoe

is de wet van Torricelli ook weer? Vooruit naar de wachtkamer.

„Zou de trein op tijd weze, denk je?” vraagt de juffr.
„Ik mot naar Dordt weet je, en met al die Belsen zou de trein wel pekant vol kunne zitte, en dan zou ik een half uur in Dordt motte wachtte.” Blijkbaar denkt ze, dat ik door 't bijna omver loopen van de doos, haar wel een schadevergoeding in de vorm van een praatje schuldig ben, want als ik door wil gaan, plaatst ze zich in haar volle breedte voor me, de dikke handen in haar zijden, dan: „'t Is een heele reis weetje, van hier naar Dordt, pekant 2 uur, en as je wachte mot wel $2\frac{1}{2}$. Ik bin der pekant mislijk van, want van morge bin ik al vroeg vertrokke uit Dordt hier na toe, en noe mot ik weer terug. Met de boot is goedkooper, maar ze zegge, dat da wel pekant anderhalve dag duurt, Ik luister niet meer, Wet van Torricelli, Torricelli, gaat 't maar door m'n hoofd. Zou 'k 't haar zeggen, dat ik tentamen moet doen, nog wat na te zien heb, en dus geen tijd, geen minuut nee geen seconde tijd heb.

Maar nee ze kent dergelijke angsten niet, ze weet niet wat 't is haast te hebben, en angst vreeselijke zenuwachtige benauwende angst voor een wet, en voor een kromme.

Gelukkige ziel, ze weet niet dat er zoo iets bestaat als de wet van Torricelli; ze moet naar Dordt, ze heeft veel bagage, er zijn veel reizigers, zal ze een plaats krijgen; dat is 't eenige waarover ze zich ongerust hoeft te maken, en ze lijkt verder ook niet zenuwachtig van natuur met haar kleine

grijze oogjes, die zoo doordringend en zoo zelfbewust me aankijken. Ik benijd haar! Oh! had ik ook maar te reizen naar Dordt met hoedendoozen, manden en koffers, al waren 't er ook tweemaal zooveel, alles is beter dan naar Delft gaan om tentamen te doen, en de wet van Torricelli, de hysteresis-kromme en nog een bende meer, niet te kennen.

Ik ben jaloersch op al die menschen, die daar wachten op de trein, op 't propvolle perron, en die zeker niet hebben dat knagende gevoel van wroeging, omdat ze den dag van gisteren beter hadden kunnen besteden. Voor een oogenblik kan ik me niets angstwekkenders indenken dan een hysteresis-kromme en de wet van Torricelli. „Ja en we motte toch nog dankbaar weze, da we der mit noodbrood afkomme,” dringen de woorden van m'n juffr. weer tot me door. „'t Is toch wat die oorlog. Je kan 't je nie begrippe, da ze daar zoo moe mekander an 't vechte bin, ze bin toch zwaar in de famielje.” Hierbij kijkt ze me aan alsof ze me een grootsche belangrijke openbaring heeft gedaan, die ik zeker wel niet voor waar erkennen zal, maar waarvan ze tóch zeker is, al spreek ik nog zoo tegen. Ik voel me zedelijk verplicht iets te antwoorden, en ik herhaal haar laatste woorden vragend: „zwaar in de familie?” „Ja zeker de Keizer van Duitschland en die van Engeland bin zwaar in de fermielje hoor ja heel zwaar!”, zegt de juffr. terwijl haar hoofd met de zware toque plechtig ja knikt, en ze de grijze oogjes zoo groot mogelijk maakt. „He”, zeg ik „zóó!” „Zeker, is haar antwoord, vraagt

er maar us naar." Gelukkig, daar komt de trein, nu maar gauw in de groote drukte de juffr. kwijt zien te raken. Goddank, ik heb een plaatsje gevonden in een verder al volle damescoupé. Dadelijk m'n schrift open, al zoekende naar m'n gehate kromme, stoot ik nog op allerlei dat ik ook nog niet weet; eerst dat even nazien.

De trein vertrekt, ik kijk niet op of om. Vaag zie ik dat tegenover me een meisie in helgroene mantel met roode veeren op haar hoed, zit, verder weet ik absoluut niet wat er nog meer in de coupé is. Toch lees ik niets, blader maar in 't schrift, wil dan dit, dan dat nazien, sla eindelijk de hysteresis op, zie dan dat we Rijswijk al passeeren, en nu hoor ik slechts 't gezoem der trein, die me maar altijd dichterbij brengt bij dat vreeselijke Delft. Ja, ik zie ze al de fabrieksschoorsteenen die hun afschuwelijke rook over 't grachtenstadje uitstorten. In m'n verbeelding ruik ik al de luchtjes van, gistfabriek, slaoliefabriek, van de grachten, van de labs; de labs, ja, 't natuurkunde lab, 't cabinet van den Prof., wet van Torricelli, hysteresis-kromme Oh! daar zijn ze weer, daar zijn ze weer, die schrikbeelden

Tien minuten later zit ik op de club, in de koffiekamer, waar 't woordengevecht van lucullusleden overstemd wordt door 't geschaterlach der 2^e jaars, die hun brood onderling aan 't verruilen zijn. Hier kom ik tot rust, hier vergeet ik, dat ik de wet van Torricelli en al dat andere nog niet ken. Als de koffietafel afgeloopen is, blijf ik nog wat hangen in

de andere kamer, en 't lukte me, onder 't vroolijk gepraat van de andere, te bannen voor de laatste 20 minuten, die akelige angst voor 't dreigende damocles zwaard. Ik krijg een gevoel of ik straks met hen mee zal gaan naar 't lab.

En 20 minuten later sta ik tegenover de Prof. Dat Fatum mij gunstig gestemd moge zijn, en de gedachte aan hysteresis-krommen en wetten van Torricelli ver, mijlen ver uit zijn gedachten wil houden.

M.

Oorlogstijden.

Het leven gaat voort in de kleine stad,
Langs de donkere sombere grachten.
De eene dag op de andere volgt,
Wat zou men ook verder verwachten.

Het najaar komt, de winter komt,
Met regen, wind en zon.
Zij volgen gestadig elkander op,
Wie denkt dat 't anders kon.

Begonnen is weer de Hooge School,
Studenten zijn weer aan den gang.
Men ziet ze weer gaan op 't zelfde uur,
Als ze deden jaren lang.

Een ieder praat weer druk over zijn werk
Op lab. en teekenzaal.
Maar denken ze niet aan iets anders,
Aan 't zelfde allemaal.

Ovis.

I. Bij „Nachtegaalskruid”.

Verlangen.

Het was een wondermooie Lentenacht
De sterren weerkaatsten in 't water,
De blaad'ren der boomen bewogen zich zacht,
Als zongen ze beloften voor later.

Daar liep hij eenzaam langs d' oever van 't meer,
Zoo vol van zijn jongensdroomen;
Toen werd 't plots in hem zoo wonderlijk teer,
't Was of hij „het Meisje” zag komen.

Het Nachtegaalskruid als een zwijgende pracht,
Vertolkt' door de roerlooze stilte der nacht,
Een eindeloos groot verlangen.

Maar 't zong in zijn ziel nu innig en zacht,
Alsof in die mooie Lentenacht,
Het groote Geluk was gekomen.

De Schaduw.

Het was een wondermooie Zomernacht,
De maan en de sterren kwamen,
Beschenen met een licht zoo zacht,
Hun huisje en bloemen te zamen.

Het lag daar zoo heerlijk, vredig en stil,
Toch strekte het noodlot zwijgend,
Onafwendbaar en met vaste wil,
De hand uit, angstig en dreigend.

Wat of toch de toekomst brengen zou,
Wat of toch die schaduw zeggen wou,
Ze waren zoo kort nog te samen.

Wat wachtte hun dan voor een vreeselijk leed,
Dat haar in den slaap nu huiveren deed,
En bedreigde hun mooie leven.

III. Bij „Dennenbosch“.

Eenzaamheid.

Het was een wondermooie Zomernacht,
De maan kwam juist door de boomen,
En verlichtte een plekje in 't stille bosch,
Waar een eenzame vrouw lag te droomen.

Een heerlijk visioen kwam in haar gedachten;
Zij stond in het tuintje met bloemen in d' hand,
't Was of zij weer zijn thuiskomst verwachtte,
Zij zag hem al komen op de weg door het land.

Maar toen zij ontwaakte in de stilte des nachts,
Vervulde haar ziel met volle kracht,
Een eindeloos groot verlangen.

Want 't leven kende voor haar niet meer,
Dan leegte en droefheid, omdat nu weer,
De eenzaamheid was gekomen.

WITTEWAN.

Begrepen.

Ze zat alleen voor 't raam. Buiten was het herfstweer, wild zwiepten de boomen, de wind deed de bladeren in hoopjes opwarrelen. De regen sloeg met een geknetter tegen de ruiten. Met haastige stap gingen de menschen voorbij. Ze keek naar buiten, maar ze zag ze slechts als vage gestalten, die zich langs het raam bewogen.

Plotseling werd ze wakker geschrikt uit haar gesoes door muziek. 't Was in 't huis er naast. Ze zat en luisterde. Diep en vol zongen de tonen, geweldig klonken de accorden. Het ontroerde haar. Ze had op dat oogenblik zoo'n behoefte om iets moois te hooren, en het was mooi, werkelijk mooi. Ze voelde de aandoening, die de kunstenaar bezielde had, toen hij dat klaaglied deed geboren worden.

Ze had willen zitten den heelen avond genietend; steeds maar muziek wilde ze hooren, die het diepste in haar deed trillen.

Toen ineens was het uit, weg de illusie, een leegte volgde. Weg het mooie. Ze zat weer alleen met haar eigen gedachten en ze besepte het, ze was alleen. Niemand om troost bij te zoeken, niemand om te vertellen wat haar hinderde. Ze verlangde er zoo naar op dat oogenblik, ze wou het zoo

dol- dolgraag, dat er iemand was hier in de nieuwe vreemde wereld, die ze alles kon vertrouwen.

Toen sprak een andere stem in haar: kom, niet zoo sentimenteel", „alleen zijn", „zich eenzaam voelen", verbeelding is het, anders niet. Flinke menschen houden er zulke gevoelens niet op na. Hoevelen zijn er niet, waarvan je zegt: „gunst, wat is die aardig", of „dat is een echte sympathie van me." Hebt je dan recht om te zeggen: „ik voel me alleen, terwijl zooveel menschen het goed met je meenen?" Leef mee, wees vroolijk en opgewekt, en laat die pessimistische gedachten varen. Moelijkheden zijn er natuurlijk, maar ruim ze uit den weg, „handel zelfstandig." Zelfstandig, ja was ze dat eigenlijk wel? Ze had er zoo naar verlangd, naar eigen inzicht te mogen handelen; niet altijd af te hangen van een anders oordeel. Ze had het zoo'n heerlijk idee gevonden op eigen beenen te staan, te beginnen aan haar menschvorming. En nu, nu voelde ze zich zoo klein en nietig, nu had ze juist behoefte aan een anders oordeel en raad. Even moest ze lachen om het tegenstrijdige.

Was er heusch niemand die haar helpen wilde? Och ja wilde, dat geloofde ze wel, maar kunnen. Ze vond zich zelf in eens een heel raar wezen, toen ze daaraan dacht, kunnen.

Die gedachten en gevoelens van haar waren zeker zoo geweldig diep, dat geen mensch in staat zou zijn ze te begrijpen. Och nee, dat was het eigenlijk niet. Dat alleen

zijn, dat zich verdwaald gevoelen in de menschenmassa, ze wist niet of iedereen dat had. En als ze het vertelde aan een meisje, dat het niet kende, zie dan zou ze het land hebben.

Dat eene meisje, dat haar van 't begin af had aange-trokken, daar zou ze heen gaan, ze zou met haar praten. Ze zou 't haar vragen, ja wat? Zoo iets van, of ze haar alles vertrouwen mocht. Ze probeerde het te bedenken. Maar 't lukte niet erg. Toen sprak weer die eene stem „als je dan niet weet wat je wilt zeggen, ga dan toch niet, wat zal je een ander lastig vallen.”

Ze stond op, merkte dat het donker geworden was, niemand hoorde ze. Alles zat zeker gezellig in de huiskamer met een kopje thee. Toen in eens ging ze naar beneden, zette haar hoed op, trok d'r mantel aan.... klap, de voor-deur viel in 't slot en ze stond buiten. Even 't nummer bedenken, o ja ze wist het al.

Op een drafje liep ze, telkens links kijkend naar de huisnummers. Eindelijk was ze er. Gebeld en toen: „is Freddy thuis? O ja, kom maar boven. En ze ging, een trap op, een gang door en ze kwam in de kamer. Ze ging naar haar toe en zei: Ik wou je even wat vragen.” Dat's best hoor, klonk het terug. Kom maar hier. Ze ging zitten en een weldadig gevoel kwam over haar. Ze voelde nu, dat het goed was, wat ze gedaan had. Wat wilde ze nu ook weer zeggen? 't Kwam niet; ze hilde. Erg kinderachtig vond ze

zich zelf, maar 't gebeurde zoo maar, zonder dat ze 't wilde. Als ze zag hoe Freddy haar aankeek, als ze hoorde hoe ze zei: „kindje wat is er toch!” als ze haar hand voelde in de hare, dan rolden ze weer de tranen. dan moest ze maar huilen, huilen. Het leek of ze dan groot verdriet had. Dat leek het, o maar 't was op dat oogenblik zoo heel anders, ze voelde zich zoo gelukkig in 't besef, dat gevonden had wat ze zocht, een meisje dat haar volkomen begreep. Ze vertelde wat ze te vertellen had en weg ging het vreemde gevoel. Toen ze na een half uurtje naar huis ging voelde ze zich vroolijk en opgewekt, een ander mensch geworden in dat oogenblik.

De besten! Niet?

Daar liep er een meisje-studente op straat;
De Club is 't waarheen zij zich voortspoeden gaat.
Ze werkte op 't lab heel den middag met lust,
Verlangt bijgevolg nu ook zeer sterk naar rust.

Koken, roeren; koken, roeren;
hier een druppel, daar een korrel;
Al maar knoeien wat je ziet.
T, dat zijn de besten niet!

Daar sjouwde een meisje al over de gracht;
Fluks heeft ze haar teekenrol binnen gebracht.
Ze snelt naar de Club toe met vroolijk gemoed,
Een warm kopje thee, och, dat doet je zoo goed!

Lijnen, cirkels; lijnen, cirkels;
hier een streepje, daar een boogje;
Eéne inktmop, wat je ziet.
B, dat zijn de besten niet!

Daar stapte met baggerlaars sierloos geschoeid,
Een and're studente, wat was ze vermoeid!
De practica liggen zoo'n eind uit de buurt.
Waarom toch de Club in zoo'n uithoek gehuurd?

Roeren, slaan maar; roeren, slaan maar;
 Klei en steenen, kalk en mortel;
 Slik en vuil, al wat je ziet.
 C, dat zijn de besten niet!

Daar rolde een sierlijke tweewieler aan;
 't Berijdstertje ziet men de trappen op gaan.
 Ze komt van 't kanaal ook al hierheen gesneld;
 Ook zij heeft haar hoop op de thee reeds gesteld.

Brommen, zoemen; brommen zoemen;
 Transformator en machines;
 Alles netjes, wat je ziet.
 E, dat zijn de besten! Niet?

Daar zitten ze, allen te zamen, heel blij,
 Met thee en met koek, alle vier op een rij.
 Ze maken zich druk voor 't Sint Nicolaasfeest,
 Zooals 't in November elk jaar is geweest.

Naalden tikken, naalden tikken;
 Truitjes breien, rokjes haken;
 Alles bezig, waar j' ook ziet.
 Keien zijn de meesten niet!

EE.

Lentekomst.

Is het niet of de lente aan komt suizen,
Onder de wieken, van warme wind?
Is het niet of d' omschemerde wolkenluiers,
Baren 't zonnige lentekind?

Nat zijn de boomen, vol glinstrende droppen,
Alles is zwaar van belofte, en beeft —
Beeft van verlangen naar wat in de knoppen,
En in de vochtige wolken reeds leeft.

BÉ.

Eischen aan een praeses.

Om praeses van de club te zijn
Daaraan is veel verbonden.
Toch hebt ge zeker nooit vermoed
Aan welke eischen d' onze voldoet
Voordat ge zult hebben vernomen,
Tot welk een wonder idee van haar
Men hier al is gekomen:

Eja kun je ook zakken
Als je promoveeren wil?
Eja hoe moet ik toch borstplaat bakken?
Eja zegt wat, luister toch stil!

Eja waar is de suiker nu weer?
Eja de melk is op, keer op keer.
Eja, hoe zet je voor 20 menschen thee?
Och Eja, 't water kookt over, o wee!

Eja wat is 't onderscheid
Tusschen bloem en meel?
Houdt toch je mond eens vervelende meid
Je zet haar 't mes op de keel.

Eja moet ik dat college loopen?

Eja waar moet ik toch breipennen koopen?

Och, och, wat is het toch weer een gevraag

Eja, wat doe je met een draaiende maag?

Eja is de portefeuille er al?

Eja, wat trek jij aan op 't bal?

Zeg, Eja, wat moet ik toch aandoen voor kleeren?

Ik moet uit, van avond, met allemaal heeren!

O, Eja, er is geen kokend water.

Hou toch je mond eens met al dat gesnater.

Ik wil hooren wat onze praeses zegt.

Hier d' eenige die weet wat of goed is, wat slecht.

WITTEWAN.

Träumerei.

Doodstil overal. Niets verbreekt de stilte die bijna plechtig hangt over zee en land. De zon is zooeven ondergegaan en heeft de lucht gekleurd met alle denkbare tinten. Aan den horizon bloedrood geleidelijk overgaand in goudgeel en boven recht boven de vredig uitgestrekte spiegelgladde zee, in heel teer lila. Aan den oever zit een jong meisje, onbeweeglijk, de handen gevouwen in haar schoot.

Ze kijkt onafgebroken de zee in, — tuurt in de verte.

Ongemerkt worden de kleuren in de lucht teerder. Het begint donker te worden. Scherper steekt zich haar silhouet tegen de lucht af.

Dan al donkerder wordt het. Rechts krijgt de lucht een donkerblauwe tint, en de zee schijnt daar één ingerimpeld donkerblauw vlak.

Vóór haar waar de zon verdween is het nog iets licht en links komt de maan op. De stralen weerkaatsen in het water en 't is alsof daar midden in de zee een groote zilveren pilaar staat.

In de verte komt een scheepje aan, zich strak omlijnd dreigend zwart afstekend tegen de lucht.

't Is haast onwezenlijk. Het lijkt een sprookje.

Aan haar voeten rollen met eentonige cadans de golven aan, spatten uit elkaar, de een na den ander — altijd herhaald — zacht heel zacht ruischen ze.

Dan steekt zij haar hoofd vooruit als luisterend — in het geklots der golven meent zij een melodie te hooren — een aan haar o zoo bekende — Schumann's *Träumerei*.

Al scherper luistert ze.

De zee aan haar verdwijnt en in haar verbeelding ziet ze een kamer.

Om den hoek een divan. Daarop ligt zij — de handen gevouwen onder het hoofd. Bij het raam staat een blonde jongen.

Hij speelt viool — *Träumerei* — hun beider lievelingslied.

Vreemd hartstochtelijk schepseltje werd ze thuis door haar bekrompen familie niet begrepen.

Ze had een helder hoofd en haar hartewensch was te studeeren. Men had er zich tegen verzet maar ze had weten door te zetten.

Onder de studenten had ze enkele geestverwanten gevonden. De meeste meisjes vonden haar, vreemd, waren zelfs wat bang van het kind met de eigenaardige ideën.

Maar tusschen haar en de blonde jongen was een hechte vriendschap ontstaan, waar hun beider liefde voor muziek al zeer sterk toe meewerkte.

Alleen, op haar studeerkamer kon zij veel in doffe

wanhoop neer zitten: „Waar was 't dan goed voor te leven. Waar voor dat geploeter. Is in de toekomst dan zooveel geluk, opwegend tegen de nu te lijden smart, de nu te strijden strijd tegen maatschappelijk veroordeelen. O de wereld beter en mooier te maken — die ellende, dat lage te doen verdwijnen.

En dikwijls ten einde raad zocht ze troost bij hem, legde hem haar ziele toestand bloot en vroeg hem steun. En steeds weer vond ze troost, kon hij met zijn kalme vriendelijke stem haar pessimisme wegredeneeren.

Dan speelde hij voor haar — en zij in zalig genieten luisterend naar de ranke streeling van de tonen, waarbij haar gepijnigde hersens rust vonden. Maar „men” de niets ontziende alles ontheiligende „men” vond het vreemd dat een jong meisje zooveel op een studentenkamer kwam, begreep niet het mooie van hun één zijn, en gedienschtig als „men” dan is in dit opzicht wist „men” te bewerken dat ook haar moeder van het veelvuldig samenzijn hoorde.

Scène op scène was het gevolg, omdat zij weigerde hem niet meer op te zoeken. Waarom zou ze? Ze kon niet zonder hem, zonder zijn heerlijke steun: En zijn viool die altijd troost kwam brengen, hoe zou ze die kunnen missen, wie kon een instrument zoo doen zingen als hij?

Toen kwamen krasse maatregelen, of de studie opgeven of hem.

Ze beloofde plechtig hem niet meer te zullen zien.

Hard was ze gaan werken. Dan waren haar gedachten

niet al door bij hem. Later, later werd alles weer goed. Eerst afstudeeren.

Ze schreven elkaar trouw. Al haar gedachten en emoties vertelde ze hem evenals vroeger.

Elke brief een kreet van verlangen en beiden leden veel onder de scheiding.

Nog luistert ze en al duidelijker wordt de melodie. Hij komt met zijn viool — steeds spelend.

Nu is hij bij haar. Hij legt zijn viool neer en buigt zich over haar heen.

Met een kreet van verrukking strekt ze de armen uit om hem naar zich toe te trekken.

Met een schok komt ze tot zich zelf. — Haar armen zijn leeg. Ze is niet in de kamer van haar liefste, haar alles — Maar ze zit aan den oever der zee die steeds even rustig daar ligt, alsof er geen emotie bestaat. Kreunend staat ze op — verstijfd door de koude zeewind — die is opgestoken. En met wanhoop in haar hart herneemt ze de weg naar huis.

Wanneer zal ze werkelijk weer bij hem zijn; zijn viool hooren, zijn lief hoofd in haar handen nemen.

De golven ruischen nog en zingen haar lied.

O mijn God nur Träumerei.

G.

Tr Lyriek.

Wie heeft er nooit nog, met knarsende tanden,
 Brandende oogen, en ballende handen,
 Wie heeft er nooit nog, den heelen boel moede,
 Razend op alles, met kleineerende woede,
 Wie heeft er nooit zoo, hij melde zich aan
 Bij 't tergend mengsel, op 't lab gestaan?!
 Wie zal zich hier Technoloog durven noemen,
 En zich dan daar nog op durven beroemen?
 O, ik veracht hem, ik háat hem, en fel.
 Ik, technologe, ik deed het dan wel.

Leuk is het lab, met zijn tallooze fleschjes,
 Held're filtraaltjes en modd'rige restjes
 Bedrijvige menschen, en menschen op bankjes
 Er zijn pikant wetenschappelijke stankjes
 Leuk is het lab, met z'n spannende uren
 Waar ieder spoor van metalen of zuren
 Duidelijke proeven, reacties die gaan,
 Juist als je 't in de tabel hebt zien staan.
 Leuk is het lab met zijn blazende koppen
 Fluitende jongens en vroolijke moppen

Lachende meisjes, beleefde meneeren,
 Pardon Juffrouw of, mag 'k even passeeren?
 Telkens eens slippen van A naar zaal B
 Heb jij dat ook? Zeg, is dat Co_2 ?
 Lange verhalen of reuze gesprekken,
 Als op het waterbad iets staat te trekken.
 Honderden dingen, soms groot, meestal klein
 Die 't lab zoo onnoemlijk genoeglijk doen zijn.

— — — — —
 Maar O als de lab hemel gaat betrekken
 En donkere wolken de lab zon bedekken
 Als al 't intressante en al het genoeg
 Wegbleekt bij 't hopeloos, troosteloos zwoegen,
 Alle reacties, hardnekkig, mislukken,
 Sissend een stortvloed; een kolf springt in stukken,
 Alles is nat en voelt glibberig aan.
 En 't heele brouwsel — is naar de maan.
 Juist op zoo'n oogenblik vinden je burenen
 Juichend een massa metalen en zuren
 Zeggen je hoogstens een flauw: Kassian
 Maar je ellende, wat weten z' ervan?:
 Vol goede hoop ving 't onderzoek aan
 Maar al heel gauw is de voorspoed gedaan
 Iedere aanwijzing blijkt een valsch spoor.
 En wat je vinden moest, is er van door.
 Elke neerslag, koppig, blijft op de loop.

Wacht, H_2S nog, er is nog een hoop.
Wacht met vertwijflen en draai aan de kraan
Mogelijk nog is er iets neer te slaan.
Toppunt van wanhoop, de kraan is wel open
Maar natuurlijk vertikt 't de Kipp om te loopen.
Hulp in geen uren, bedienden verdwenen
En d' assistent al z'n hulp aan 't verleen
Help Rossel, help, of mijn zondige hand
Opent de zuurtoelaat als laborant!

Zoo leer je wanhoop, zoo leer je ellende
Zoo leer dat je 't leven niet kende,
En dat je je leven lang niets hebt gedaan
Voor je bij mengsels op 't lab hebt gestaan.

BÉ.

Revue des deux Mondes.

Bronnen: Mevrouw Blavatsky:
 Esoterisch Buddhistische werken.
 Almanak der D. V. S. V. 1908:
 Vertolking van de verzuchtingen van
 trein 8.19.
 Almanak der D. V. S. V. 1913:
 Derde klasse Dames.
 Cornelis Veth:
 Prikkelidyllen.
 Brochure Sanatogeen.
 Nieuwe Rotterdamsche Courant:
 Oorlogsnieuws.
 Maandblad Vereeniging „Vrede door Recht“.

Daar zijn twee werelden.

Er zijn er eigenlijk drie, maar de derde wereld blijft buiten beschouwing, als niet interesseerende alle lezeressen, en als zijnde een essay daarover dientengevolge uit den booze.

Ik beperk me dus tot twee werelden.

De eerste wereld, die ik wereld T zal noemen, wordt bewoond door een bonte verscheidenheid elkaar met groote snelheid verdringende wezens. Ik wil hier een greep doen en met u die wereld beschouwen op een zeker tijdstip van den dag, en wel gedurende een kwartier in den voormiddag.

De tweede wereld, die ik wereld C zal noemen, wordt eveneens bewoond door vele, elkaar echter weinig of niet verdringende wezens. Ik wil hier een greep doen, en met u

die wereld beschouwen op een zeker tijdstip van den dag, en wel gedurende een kwartier omstreeks het midden van den dag.

Beschouwen we nu eerst wereld T.

Een gillende gil en een donderende donder; nog snerpender gil, bons Een groote massa wezens maakt — vrijwillig, o wondere wereld T! — plaats voor een groote massa andere wezens. Enkele zelfzuchtigen blijven echter en kijken rustig toe. Een vrouwelijk wezen buigt zich voorover en zoekt onder de aanstormenden eenige van haar sexe-genooten, die, als zij, dezelfde kentekenen dragen, en die haar oude bekenden zijn uit vorige incarnaties in de wereld T. Deze zwaaien met hun kentekenen naar het eerstgenoemde wezen en werken zich met ellebogen enzoovoort — doch neen — gij begrijpt toch reeds, lezeres, welke vrouwelijke wezens ik hier behandel, en begrijpt dus dat van met ellebogen werken geen sprake kan zijn, noch om vooruit te komen, noch om iets achter te verbergen! — Goed dan, zij werken zich met hun onderste ledematen naar wezen n°. 1 toe, waarna een allerhartelijkste begroeting plaats heeft.

N°. 2 en 3 zijn heel goede kennissen van n°. 1, want behalve in vele vroegere wereld-T-incarnaties ontmoetten deze wezens elkaar voor dezen ook in vele vroegere wereld-C-incarnaties.

N°. 4 en n°. 5 bewonen wereld T geregeld langer dan

Twée en Drie, verschijnen echter nooit in wereld C en zijn dus wat men noemt Ceeloozeteesters.

Hoor!

Ròlle bòlle ròlle bòl,
 „Zèg ben jìj nou hallef døl?
 Dàt je bòven òp mijn wøl
 Ròlle bòlle bòlle bòl(t)?”

Aldus Een, die aan 't breien was.

Zes draait zich om, komt op adem, zegt gemòge, krijgt een witte massa te voorschijn, hapt, eet, en zwijgt dientengevolge.

Een gezoem, geratel, gekwaak en geschetter barst nu los, waaraan zelfs nu en dan Zes, tusschen twee happen door, deelneemt.

Eén verzet haar pruik weer in de goede richting, en alles wordt, zooals het een normale wereld T betaamt.

Gegil, gepiep, gepiepedepiep, knars, schok, bom! Geketeltje-ketel-keteltje. Verdringing van Ceeloozeteesters. Daar verschijnt een C-T; Laten we dit wezen Zeven noemen. Bovendien bevinden zich, zoover het oog reikt, nog twee wezens, die we Acht en Negen zullen heeten, in het overzichtelijke deel T-wereld. Gefluit, gebom, geschud, gehos.

„Mòrrege	wèzens, hoe	màken je-	lui het?
hèbben jelui	nògal de	lùchtkleppen	dicht?
Zèg nummer	nègen dat	gà ik ver	ànd'ren !”
„Och nummer	zèven houd	jij je ge-	zìcht !”
„Ik wil ze	òpen, want	ik heb het	wàrrem.”
„Ik wil ze	toèhouden	smèlt jij	màar !”
„Neèn,” zegt nu	Zès, „want dan	wòrdt ik te	màger,
Neèn hoor, dat	kàn niet want	dàn wordt ik	naàr.”

Zes neemt een nieuwe hap en zwijgt dus, Zeven manipuleert met de luchtkleppen. Negen is nijdig en kijkt of ze nog haast verdwijnen kan om deze wereld met een betere te verwisselen. Eén breit voort en Twee, Drie, Vier en Vijf happen lucht naar hartelust, met blijde en dankbare knikbewegingen naar Zeven.

Geknars, gepiepedepiep, gedàgdàg, gespring, de Ceeteesters nemen afscheid van de Ceelooze Teesters, en het kwartier is om.

Beschouwen we vervolgens wereld C.

Hier zien we eenige jonge wezentjes met witte lappen zwaaiende af en aan draven. Ze sjouwen met zware stukken hout en trekken, schuiven, stooten die op de gewenschte plaats; de witte lappen worden rustiger gezwaaid en zinken vermoeid neer, waarna ze met schijfvormige, witte, breekbare voorwerpen, afgewisseld met lange, dunne, scherpe dingen,

op de houten stellages vastgehouden worden, aldus in schoone harmonie en oogenstreelende regelmaat neergeveld door de jonge wezentjes.

Op eenigen afstand is een rustig gegons van Ceesters, die ik helaas niet allen nummeren kan, omdat mijn cijferkennis te gering is een dergelijk aantal eenvoudig aan te duiden; nog minder ben ik dus in staat hen te onderscheiden.

Ziedaar reeds Drie neergeveld met een dergelijke wolsort tusschen de vingeren, als waarop in het eerste deel van dit werk Zes neerplofte, tot groote verontwaardiging en pruikverschuiving van Een. Kijken we beter toe, dan zien we meer van deze Ceesters — wonderlijk, in die beide hier beschouwde werelden zien wij alleen vrouwelijke wezens; — allen op dezelfde wijze zich bezig houdend als Drie nu, en Een in het eerste deel.

Voortdurend wordt C dichter bevolkt, zonder dat hier echter zooveel naastenliefde schijnt te heerschen als in de T-wereld, hier althans wordt het steeds voller, er schijnt geen maximum van volte gesteld te zijn.

Vanuit het land der wapperende witte waden stijgt gerammel op, en eenige kleine, doorzichtige voorwerpjes liggen in sierlijke wanorde ter aarde. Een andere Ceester, die we ter nadere aanduiding met v O zullen betitelen, verschijnt, en de kleine Ceestertjes zwijgen beschaamd stil, en pinken een traan weg, omdat de wreede oude hen boosaardiglijk beknort.

Haar oude ooren konden die hooge scherpe rinkinkelgeluiden sedert lang niet meer verdragen, en hare pruik is dientenvolge aan den wandel gegaan in de richting: toornig.

Doch een afleiding van het dreigende onweer is gelukkig aanstaande. Daar verschijnen te juister tijd Twee en Zes, en weten met veel kennis van zaken de groote overspanning naar Aarde af te voeren, waarna de heldere lucht zich weer laat zien, en het kleine Ceestertje opgelucht en vreugdevol de kranige Twee-Zes dankt.

Overvloeiend van dankbaarheid en begeerig eens voor een ander hetzelfde te kunnen doen — want wel zijn de Ceesters nog niet ver genoeg ontwikkeld om vrijwillig uit de wereld C te verdwijnen terwille van anderen, maar toch streven ze oprecht naar het goede — besluit het kleine Ceestertje de voetstappen van Twee-Zes te gaan drukken, en haar geheele verdere leven te gaan wijden aan de bestudeering van overspanningen, hun oorzaken, gevolgen, voorkomingen en afleidingen.

Als we weer opkijken hebben de Ceesters zich zonder uitzondering geschikt rond de wapperlooze witte waden, en beginnen zij te doen wat Zes reeds bij haar intrede in wereld T deed, en waarin ze nu wederom voorgaat, om niet te zullen eindigen, dan nadat de laatste Ceester haar voorbeeld zal hebben gevolgd.

Daar klinkt getrappel en gebons, gegil en geproest. Bons. Binnen valt een Ceester, welke we nader willen aanduiden

met Le, gevolgd door twee andere Ceesters, G en Cl. Alle drie rolleballen ze tot bij de witte waden, zakken daar neer en gaan Zes volgen, echter niet naarstig en ijverig gelijk het voorbeeld, doch met onderbrekingen van minder rustigen aard. Drie wordt nijdig, een andere Ceester, D, werpt projectielen van achter eene andere witte wade, B, G, P en Li werpen terug, en een ware kanonnade ontstaat. Zes vermaant vruchteloos, naarstiglijk voort te werken, uit angst voor magerte. Niemand volgt haar voorbeeld, de groote gemeenschappelijke vijand wordt vergeten, de wederzijdsche projectielenwerping en de prikkelende staat van opwinding, waarin allen geraken, doen een ieder de bezinning verliezen. Een ieder? Neen! Zes, ten einde raad, neemt een laatste, uiterste redmiddel te baat. De onderzeeërs worden in werking gesteld, en hiermee de aanlegsters van alle ellende, Le, Cl en G, bestookt. De kanonnade wordt gestaakt doordat deze drie alle aandacht aan de onderzeeërs moeten wijden.

Ge-adoe-adoe en gebrom, dan stilte. De rust keert weer, allen bestrijden den vijand magerte, en wij nemen afscheid, daar het kwartier verstreken is.

Ee.

De kleine zielen.

's Avonds, als je komt van Delft
En in den trein zit naar den Haag,
Dan zie je honderden van lichtjes,
Sommigen helder, de meesten vaag.

En achter die lichtjes huizen de zielen,
Sommigen groot, de meesten klein,
Zouden dan de menschen met groote zielen
Een zeldzaamheid in het leven zijn?

B. B.

Mist.

Oh! mist met uw eeuwig wislende kleur,
Die zoo somber droefgeestig kan zijn,
Met nat glimmende boomen verwazend hun kruin,
In een spinrag van takken zoo fijn.

Met het droevig geluid van het stâdig getik,
Van de lekkende droppen in 't rond.
En de dwarlende val van het late blad,
Tot 't blijft kleven op den vochtigen grond.

Oh! mist met uw eeuwige wislende kleur,
Die zoo hoopvol kan tintlen en stralen,
Als de zon met u strijd om de heerschappij,
En de zegepraal gaat behalen.

Als alles dan schittert in hoopvolle glans,
Die de komende zonne verwacht,
En de hemel reeds blauw door uw neêvlen schijnt,
Die verijlen in vluchtende pracht.

Oh! mist met uw eeuwige wislende kleur,
Die fantastisch kan maken de stad.
Als lantarens zich hullen in kleurigen krans,
Flauw verlichtend het glibberige pad.

Als 't gedruisch van de stad klinkt van verre en vaag,
Of 't geluid van een waarschuwende bel,
En de menschen geheel silhouetten zijn,
Heel de wereld een schimmenspel.

Oh! mist met uw eeuwige wislende kleur,
Waar in alles verdwijnt in een schim.
Of opdoemd helder en onverwacht,
Van de dan zoo nabij zijnde kim.

Waar een ieder verlangend in tuurt voor zich uit,
En zich toekomstbeelden in gist,
Die in eeuwige nevel blijven gehuld,
Is het leven iets anders dan mist.

Ovis.

W a l s.

Aan . . .

Driekwarts maten
 Zwellen aan,
 Nu niet praten,
 'k Laat me gaan.
 Jij zult leiden
 Wel ons beiden.
 Rond en rond.
 'k Voel mij zweven
 Even, even
 Van den grond.
 't Is een geven
 Half in droom,
 't Is een zweven
 Langzaam, loom.
 't Is een glijden
 van ons beiden,
 Om elkaar.
 't Is een draaien,
 Zwenken, zwaaien.
 Paar na paar.
 Bloemen geuren
 Warm en zwoel.
 Helle kleuren
 Licht gewoel.
 O, kon 't duren,
 Maar die uren,
 Langen tijd.
 'k Kan soms smachten
 Naar die nachten!
 Walsen is een zaligheid.

B. B.

Novietenlied.

WIJZE: *Reeds lang had ik mijn vrouw beloofd.* (Speenhof).

Het novitiaat van onze club dat is een echte pan

Wij genieten er zoo van

Ja, daar kun je van op an.

De eerste dag was 't kennismaking in het clublokaal

Leden en novieten kwamen allemaal.

Toen gingen we 't kringetje driemaal rond,

Met kloppend hart en trillende mond.

Toen gingen namen noemen maar

En glimlachten liefjes tegen elkaar.

Eja, Phine, Greet en Jels,

Van al die namen werd je helsch.

Maar dat zal zoo zoetjes aan wel beter worden.

„Novieten, kom op 't koffië-uur, nu morgen allen hier

Sprak de Presidente fier

Want dan maken we plezier.

Natuurlijk kwamen we heel keurig allen op 't appèl

Zeer verheerlijkt door dat plan van Phine Abel.

Hagelslag, gelei en kaas,

Vruchten, bloemen in een vaas,

Leverworst, rookvleesch en ham,

Weet ik wat er al niet kwam.

't Was in één woord een festijn,

Met een tafel zoo piek fijn.

Wij Novieten wisten niet genoeg te prijzen.

De volgende dag keerde de kans, de leden werden gast

Wij novieten kregen last:

Zorg dat jullie op ze past.

Vanavond zet ge allen het beste beentje voor,

En ik wed, we luisteren met open oor.

Nu, toen gingen we aan den gang

't Was een bedenken van belang,

Dat des avonds om acht uur,

Wij toch sloegen een goed figuur.

Maar dat viel gelukkig mee.

Voor al die schimmen was een idee

Dat ons allen wel het allermeest bekoorde.

De vierde dag stond roeien op ons ed'le feestprogram.

Op de Vliet bij Leidschendam

In ied're boot zoowat zes man.

Om 10 uur trok de heele stoet per fiets het jaagpad op.

En bij Rijswijk hielden w'allen even stop.

Phine en Loukie sloten zich aan

Toen kon de troep weer verder gaan.

Nog een hallef uurtje maar,

Toen waren we allen bij elkaar.

Ingestapt en toen van wal,

Jub'len, lachen, overal

En de riemen werden fluks ter hand genomen.

Zoo blijkt uit alles hoe gezellig, dat novitiaat toch is,
Vroolijk, vrij en frank en frisch,
Voor elk studente lang niet mis.
Een ieder wordt geraden: „wees toch lid der V. S. V.”
Want dan leef je pas 't studentenleven mee.
Wij novieten zijn 't vooral,
Die vragen de steun van 't oudrental.
Wij zijn onervaren nog,
Help de novietjes daarom toch.
Ons best doen dat beloven wij,
Alle twaalf op een rij,
Voor de V. S. V. zooveel als 't kan, te wezen.

Schetsen uit het Clubleven.

ETEN OP DE CLUB.

Zes uur is het. Zij zijn heengegaan de vermoeide dorstige leden, die na een hoe ook doorgebrachten toch altijd inspannenden dag, zich met thee en koekjes waren komen versterken.

Adrienne zit alleen in de nu verlaten Club. Wat is het stil, somber bijna, na de roezemoezige vroolijke drukte van het thee-uurtje, waar zij zelf zoo'n werkzaam aandeel in gehad heeft.

De verschoven stoelen, de overal verspreide witte massa theekopjes herinneren alleen aan de meisjesbende die zoo-even nog de kamers met hun gelach en gepraat vervulden.

Even blijft zij zitten aan de tafel in het midden, het hoofd steunende in de handen.

Hoe dikwijls zij ook op de Club had gegeten, hetzij alleen, hetzij met lotgenooten, altijd beving haar opnieuw dat gevoel van eenzaamheid, van achterblijven, nog versterkt door den scherpen overgang.

Gelukkig duurde dit moment — van zwakte noemde zij het later — nooit lang, en het zou haar nooit weerhouden om toe te geven aan haar passie op de Club te blijven eten.

Dan staat zij op en treft de eerste voorbereidende maat-

regelen voor haar diner met het tellen van de beschikbare hoeveelheid geld in haar taschje.

Deze kan niet overmatig groot genoemd worden. Ze weet dat er op 't moment niet heel veel in haar bezit is, maar toch kan zij moeilijk gelooven, dat dit niet meer dan veertien cent zou bedragen. Maar hoe zij haar taschje ook leegschudt, wat voor rommel van pennen, punaises, stukjes vlakgom, tallooze kieken wier graad van verfrommeldheid evenredig is met den tijd doorgebracht in het taschje, eigen of gestolen kwattasoldaatjes, zelfs een afgekloven stukje kwatta, welke aanwezigheid er op duidt hoe hoogst noodzakelijk een dergelijk leegschudden is, 14 cent is het en 14 cent blijft het.

Dan schikte zij zich in de bestaande toestand harer financiën, die haar trouwens niet geheel vreemd is. Ze had het geen overdaad gevonden als het iets meer geweest was. Maar enfin. Gelukkig een royale theebeurt. 8 cent een appelbol. Langzamerhand gruwde ze van appelbollen. Ze kon ze niet meer zien. Ze zegende den tijd dat ze niet te krijgen waren. Maar ze was het met haar geweten eens dat het geld weggooien zou zijn, ze niet te nemen, zoolang het kon.

6 cent over. Wat zal ze daarmee doen? Ze denkt en denkt tot ze plotseling op het lumineuze idee komt er een ei voor te koopen.

Een appelbol en een gekookt ei. Werkelijk een schitterend diner. Daarmee kan ze dat gedeelte van haar geweten tot

zwijgen brengen, dat haar vertelt dat het wat haar lichamelijke eischen betreft zeker beter zou zijn haar maaltijd thuis te gebruiken.

Na de noodige inkoopten gedaan te hebben, maakt zij de toebereidselen voor het diner.

In het hoekje naast de kachel zal zij gaan zitten. Dus daarheen alle kussens. De schemerlamp in veiligheid gebracht en dan gaan ze.

Dan alle lichten op. „Ja het spijt me wel” zegt ze in haar gedachte tot bestuur C. v. O. en andere zuinige leden, die haar verwijtend aanstaarden, „Of 't voor 60 leden of voor één is, gezellig moet 't er zijn.”

Thee zetten, de verschillende gangen van haar diner afwerken, dan verhuizen alle kussens door de lucht naar de bank. Dan kost het eenigen tijd en enkele proefliggingen voordat de kussens naar haar smaak gerangschikt zijn, maar nog is ze niet tevreden. Het is wat kil in de kamer. Even weifelt ze. Zou ze het doen, niemand ziet het. Dan trekt ze de tafelkleeden van de tafels, dekt zich er mee toe en ligt met een gevoel van innige behaaglijkheid te lezen tot het moment aanbreekt voor het doel waarvoor ze in Delft bleef eten.

WERKEN.

Adrienne kwam thuis met 7.07. Zij had weer eens in Delft gegeten helaas door haar eigen schuld deze keer geheel voor niets.

Toen men haar vroeg waarom zij nu weer in Delft was gebleven, antwoordde zij luchtig: „O, studieredenen” en bracht dan met veel beleid het gesprek op een ander onderwerp. Het antwoord was in dit geval meer afdoend dan waarheidsgetrouw; toch wensch ik volstrekt geen blaam te werpen op de waarheidsliefde mijner heldin. Verre van dat. Op improvisatie's behoorde zij tot de voorstanders van waarheidspreeken voor kleine kinderen.

Maar enfin! er zijn gevallen. En bovendien had 't toch zoo kunnen zijn. Er waren toch avonden dat zij om der wille van de studie in Delft bleef.

Het in den trein afgepaste halve uurtje beneden zitten werd belangrijk gerekt. Hoe ook toen, bij het opmaken van het werkprogramma van den avond, de teekentafel haar aangelokt had, zij voelde nu, dat zij 't er nog wel enkele minuten zonder zou kunnen stellen.

Dan eindelijk half tien trok zij naar boven, langzaam en loom, en kwam tastend en struikelend bij de tafel in de donkere kamer.

Lucifers, natuurlijk niet te vinden. Ze voelde op haar teekentafel, op de schoorsteen, op de vensterbank, op den

grond, dan weer dezelfde rij langs — nog eens, — geen resultaat. Een machteloze woede kwam op. Die hulpeloze woede dat je staat te stampvoeten en je handen in elkaar klemt, terwijl de meest scherp gekruide taal geen voldoening meer geeft, de eenige momenten, dat je wenschte iets netter te zijn.

„En ik ga toch geen andere halen.” Maar tenslotte moest zij wel naar beneden, wilde zij niet den heelen avond in den duister blijven.

Het eerste wat zij zag waren de lucifers in het daartoe bestemde hangertje naast de deur.

„Ik wou dat die ellendige meid met haar vingers er van afbleef”, mompelde Adrienne. „Wat laat dat mensch me zoeken, terwijl alle voornemens tot netheid vervlogen tot een volgende maal.”

Het was intusschen wat later geworden. Om zich te troosten besloot Adrienne eerst wat te gaan lezen. Ze wist niets beters dan 't S. W., want het boek dat zij dien ochtend geleend had durfde zij niet aan. Ze kende zich zelf.

Ze las het vluchtig door. Altijd weer hetzelfde. Aan den Heer W. M. — Van den Heer W. M. Een paar onleesbare gedichten en een „hij en zij” feuilleton.

Eén stuk trok haar aandacht. Het ging over meisjesstudenten, maar dat was niet 't bijzondere. Eens in de 5 à 6 maanden komt een stuk dat de volkomen minderwaardigheid van de meisjesstudenten op elk gebied behandelt, vergezeld van een reeks voorschriften, hoe zij eigenlijk zouden moeten

zijn. Dan volgt een maand heftige discussie. De meesten zijn het eens over de imperfectie, maar het debat gaat voornamelijk over de voorschriften, totdat het met een buitengewoon helder geestig stuk van de redactie zelve, gesloten wordt tot een volgende keer.

Dit was het dus niet wat Adrienne opviel, maar de onderteekening. Zij meende den schrijver te kennen.

Zij zou er even over telephoneeren. Maar dan wist zij manmoedig haar verlangen te onderdrukken, begrijpend dat dit niet de kwestie van enkele minuten was, en ging aan haar teekentafel staan. Na een ernstige overweging waarbij in rekening werd gebracht de beschikbare hoeveelheid denkvermogen, besloot zij te gaan inkten.

Toen zij eindelijk de teekening opgespannen en de trekpen in haar hand had, bedacht zij opeens dat zij verloren zou zijn als haar vriendin morgen haar teekening niet meenam. Slechts een vluchtige schets gaven de schaduwlijnen aan, en nog vele besprekingen zouden gehouden worden, vele voorbeelden er bijgehaald voordat zij constructief juist waren. Nu moest zij telephoneeren.

— — — — —
Hallo, ben jij daar? Zou je de buitengewone goedheid willen hebben de schoone beeltenis van een peperbusje morgen mee te nemen.

— — — — —
Wel Adrienne natuurlijk. Of je je beschrijvende meeneemt.

Niets. Je begrijpt dat ik niet tweemaal dezelfde geestigheid debiteer. Dan had je net maar moeten luisteren.

— — — — —
Mij ook. Heb je het S. W. gelezen?

— — — — —
Dat ding is van denk je niet?

— — — — —
Ja dat gezanik begint weer. Minstens een maand.

— — — — —
De Rosary. Die krijg je in de eerste maanden niet terug. Denk je dat ik tijd heb.

— — — — —
Dan moet je hem maar met een ander bediscussieeren.

— — — — —
Wat voer je uit?

— — — — —
Ik ook niet. Ik kan maar niet aan den gang komen.

— — — — —
Nou saluut, denk aan de beschrijvende.

— — — — —
Ja, eerste trein. Da-a-g.

— — — — —
't Was intusschen wat later geworden. In haar kamer gekomen nam Adrienne de Rosary even op. 't Was jammer dat zij zoo weinig tijd had. Ze zou even lezen tot ze er inkwam, dan kon ze in trein of tram dadelijk invallen.

Gedurende een drie kwartier heerschte doodsche stilte in de kamer, terwijl Adrienne verdiept was in de Rosary.

Dan gooide zij het schuldbewust van zich af en ging eindelijk teekenen.

Gedurende eenigen tijd scheen het te vlotten en Adrienne was het eens met al diegenen die de stelling verkondigen, „hoe later op den dag hoe beter werk.” Maar toen zij aan het moment kwam dat de mal ter hand genomen moest worden, scheen het geluk haar te verlaten. De ellipsen kregen grillige gekartelde vormen, terwijl de trekpen telkens weigerde. Maar juist die tegenspoeden scheen haar in het voornemen te versterken, de teekening zoover mogelijk af te krijgen.

Om vlugger op te schieten nam zij twee ellipsen te gelijk en dit was het begin van alle ellende.

Hoe zij ook oppaste, het scheen dat haar arm of mal getrokken werden naar vochtige plaatsen. Eerst maakte zij elk vlekje er uit, maar tenslotte besloot zij eerst de ellipsen te voleindigen dan met een mesje alles te gelijk te doen.

Steeds haastiger werkte zij. Ze werd zoo moe, en het moest af. Daar was eindelijk een heel stuk dat zij langs de mal kon trekken. Een lange trek. Ze nam de mal op. Totaal verkeerd. Ze werd wanhopig en haalde in haar haast het domste uit dat op het gebied van inkten mogelijk is, ze ging aan het vegen voordat het droog was.

Alleen zij wien dit wel eens overkomen is, kunnen zich

voorstellen de hatelijke zwarte massa die haar toen tegen-grijpsde. Ze gooide haar trekpen neer en gaf het op.

Dan ging zij naar bed. Even beraadslaagde zij of ze de Rosary mee zou nemen. 't Was mogelijk dat zij niet slapen kon of midden in den nacht wakker zou worden. Ze zou het dan maar meenemen. Maar alleen in 't geval als ze niet slapen kon.

Vijf minuten probeerde ze te slapen, nam dan de Rosary ter hand om even te lezen. Een uur sloeg het — Adrienne las, twee uur — half drie — drie uur — Adrienne keek even op. Hoe laat zou het zijn? Uitscheiden? Neen ik moet uitlezen. Kwart voor vier — Jane en Garth hadden elkaar gevonden. En met een zucht van voldoening sloot zij het boek. Nog even de passage aan de piano lezen.

Vier uur. Adrienne sloot ten tweede male het boek, terwijl zij zich afvroeg hoe laat het wel zou zijn. Daar hoorde zij een klok slaan. Dat kon niet. Dat ding was natuurlijk weer van slag. Een tweede klok volgde. Zij had het feit aan te nemen, en met een schuldige blos op de wangen viel zij in onrustige droomen, waarin Jane met haar „capable hands” inktvlekken uit beschrijvende teekeningen haalde.

LEDEN DER VEREENIGING „EET U SIECK.”

Onder de vele afgesloofde uitgehongerde schepselen die zich om twaalf uur naar de Club spoeden, valt een categorie op te merken, die zich merkbaar onderscheidt van de overigen.

Hoewel ook hun de vermoeienissen van een welbesteedden ochtend zwaar drukken, kan men toch hun gelaat een bijzonder vergenoegde trek niet ontzeggen, terwijl een zekere algemeene welgedaanheid een der meest sprekende kenmerken van hun uiterlijk is.

Dit zijn de leden der Vereeniging „Eet U Sieck”, wien een ware lucullusmaaltijd wacht.

Toch zou een buitenstaander, ware hij tegenwoordig bij het zich rond den disch scharen der leden dezer Vereeniging, een volkomen verkeerd denkbeeld kunnen verkrijgen van het gehalte der te wachten lekkernijen.

In den loop der tijden immers is het een niet te verbreken gewoonte geworden, te vergelijken met het gute Mahlzeit wenschen der Duitschers, na 't aanvangen der maaltijd een reeks van afkeuringen te doen hooren.

Geen rechtgeaard lid der Vereeniging „Eet U Sieck” zal iets op haar brood nemen voordat zij elk ingrediënt, elk stadium van bereiding, elke eigenschap er van volkomen heeft afgekeurd.

Eens, het is gelukkig lang geleden, is er iets voorgevallen

dat zelfs nu nog den jongeren leden als afschrikwekkend voorbeeld verhaald wordt.

Op dien bewusten middag slaagde de leden er nog beter dan anders in de meest scherpe critiek te doen hooren. Vooral het vleesch als hoofdschotel had het als altijd het meest te ontgelden.

De eene spitsvondigheid volgde de andere tot men — o schrik! opeens bemerkte dat er in 't geheel geen vleesch was.

Het tooneel dat nu volgde zal ik niet wagen U te beschrijven. Ware men niet overtuigd van de onvergeeflijke misdaad, men zou bijna medelijden gevoelen met het lid dat wegens het dus verzaken harer plichten deze storm te verduren had.

Een moment heerschte een doodsche stilte in de zooeven nog zoo drukke kamer. Zelfs zij die er niets mede te maken hadden, aan een geheel andere tafel zaten, zwegen verschrikt — afwachtede de dingen die komen gingen.

Dan brak de storm los. Verdwenen was de vriendelijke glimlach om eigen geestigheden, die zoo juist nog om hun lippen gespeeld had. Het waren meer hongerige wolven die dit slachtoffer van vergeetachtigheid aanstaarden. En in alle toonaarden weerklonk de vraag — krijsch zou men het bijna noemen — waar is het vleesch, terwijl een bijzonder kwaad-aardige wolf voorstellen tot onmiddellijke royeering deed hooren.

En het ongelukkige lid stond daar met neergeslagen blikken, terwijl een vuurroode blos de kaken bedekte.

En toch sprak uit haar houding niet die schaamte over bedreven fout, niet dat gevoel van volkomen schuldbewustheid als men wel gewenscht zoude hebben.

Van tijd tot tijd had ze zelfs de tot onbeschaamdheid overgaande moed op te kijken; maar de felle toorn die dan haar blik ontmoette, was te veel, dan dat zij kón verdragen.

Totdat eindelijk een lid op haar afkwam. De historie zwijgt er over of de laatste met een bijzonder zacht karakter bedeed was, dan dat zij om elf uur een boterham gegeten had, het is zeker dat zij tenslotte vroeg: „Maar..... wij zullen hier de naam van deze ongelukkige niet vermelden, hoe is het mogelijk dat je zoo iets hebt kunnen vergeten. Daar moet een gewichtige reden zijn?”

Een stilte volgde.

Er waren er die eenige gewetenswroeging kregen. Waren zij misschien te hard geweest? Was zij plotseling tot de ontdekking gekomen dat zij haar tentamen natuurkunde niet voor St. Nicolaas zou kunnen doen. Had de vriendin haar ingehaald met wie zij zoo lang gewedijverd had in het onderzoek van mengsels op het Scheikundig Laboratorium.

O zeker, daar mòest iets gebeurd zijn.

Geen antwoord kwam. Wat zou zij antwoorden? Daar was geen verontschuldiging. Zou zij door zoo'n waarheid te

erkennen een dusdanige blaam op zich zelve werpen. Dat nooit. En zij nam het aloude middel aan van in het nauw gedreven schuldbewusten.

Zij wierp de schuld op haar aanklagers. Jullie vindt mijn vleeschkeuze toch nooit goed, dus heb ik maar niets genomen. Dan wandelde zij met opgeheven hoofd de Club uit.

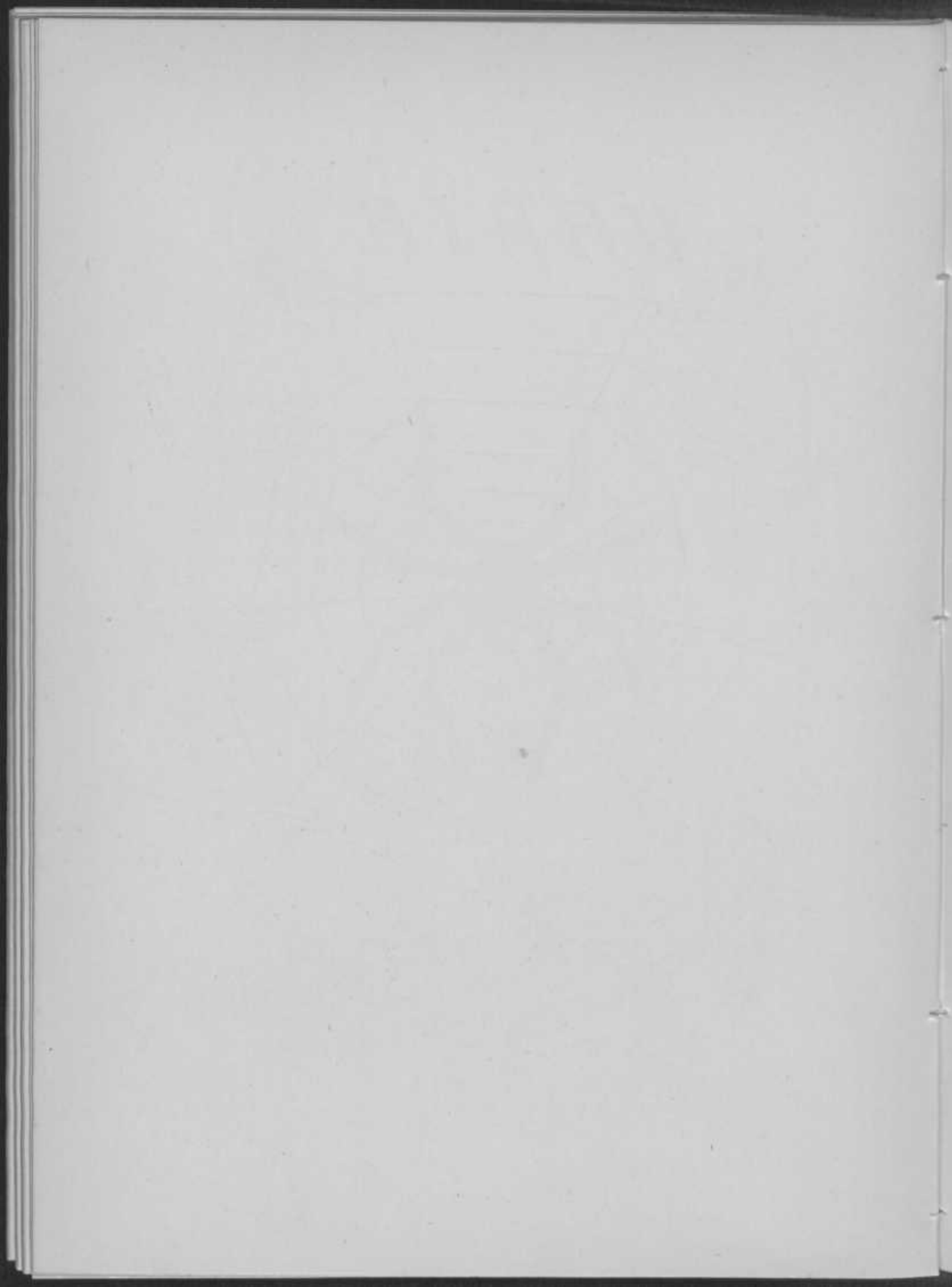
Over den afloop van deze historie zijn de meeningen het niet geheel eens.

Het wordt gezegd dat dit lid plotseling bemerkte dat het in het belang van haar studie hoogst noodzakelijk was dat zij een week thuis bleef werken, terwijl gedurende die zelfde week een onbekende weldoenster op het thee-uurtje de leden op de meest fijne der fijne koekjes die Delft's confiseurs verstrekken, vergastte.

GLATIK.

VARIA

Beginvarium.

Zoo U 't hart tot spreken dringt zoo spreek.
Maar wat gij zegt, hou steek.

DE GENESTET.

Idem.

Vrijheid van drukpers is een kostbaar goed.

BOLLAND.

Op leden.

De oppervlakkigen vinden wel oppervlakkigen genoeg.

BLICHER CLAUSEN.

Op idem.

Nothing is more rare in any man than an act of his own.

Op Club.

Still I believe that at the beginning God made a world for each separate man, and in that world one should seek to live.

OSCAR WILDE.

Op de Farizeërs van de club.

Heer ik dank U, dat ik niet ben als dezen.

Op Examinandae.

Wat groot begeeren, en wat zoete droomen bewogen
dezen tot die droeve schreden?

DANTE, INFERNO.

Op zeker college.

Ecoute: Sais tu que ce vieillard fut la même vertu la
vaillance et l'honneur de son temps le sais tu?

CORNEILLE, LE CID.

Op inlichtingen van oudere jaars aan eerste jaars.

Risler enchanté de cette sympathie extraordinaire pour
sa chère fabrique, expliquait de la haut à l'enfant la
disposition des bâtimens.

DAUDET, FROMONT JEUNE ET RISLER AÎNÉ.

Op Lucullus ongedierte.

Laat ze in bad gaan.

Op Redactie.

In onze treinen gonst
 In onze herten bonst
 De kunde en konst.

RODENBACH.

Op lab.

Kwamen een stoet van kinderen gesuist,
 Dragen de meisjes boezelaars

GORTER.

Op aankomst novieten.

Komen, als vlucht van sneeuw en duiven,
 Op rozepootjes, met vleugelwuiven.

MARIE BODDAERT.

Op vermeerderde teekeneischen voor technologen.

O, rage! Ô désespoir, Ô vieillesse ennemie
 Nai je donc tant vécu, que pour cette infamie?

CORNEILLE, LE CID.

Op 't blokje van de theoretische klasse.

Pour une fois, il se trouva, que M. Chèbe eut raison.

DAUDET, FROMONT JEUNE ET RISLER AÎNÉ.

Op vroolijkheid tijdens officieel gedeelte van de jaarvergadering.

Dit zag daar een oude kwene, een alzoovileinige vel.

TWEE KONINGSKINDEREN, OUD LIED.

Tusschenvarium.

Jeugdige nimfen, die 't boerten bemint.

STARTER.

Op novieten prestaties.

't Gedicht

Uit plicht

Gelukt niet licht.

BILDERDIJK.

Op bestuurslid.

Mijn volksspraak, luttel rond,

Geeft nog den klank terug

Uit onzer vaad'ren mond.

A. C. W. STARING.

Op club improvisatie.

Honderdduizend schapen laten te zamen nooit iets beters
hooren dan een overweldigend Bê.

BOLLAND.

Op nippertjes menschen aan de trein.

Ja, und uns kammers dann die Kinder erhitzt und mit
roten Gesichtern in die Klasse.

OTTO ERNST, FLACHSMANN ALS ERZIEHER.

Op Clubleden bij slecht weer.

Zij sluipen in vale grijze
lang sleepende gewaden,
Op mistige triestige paden.
Zoo moede traag en lijze.

W. G. VAN NOUHUIS, DECEMBERDAGEN.

Op examen.

Denk, lezer, hoe de angst mij heeft bekropen.

DANTE, INFERNO.

Op Novieten-avond.

Snaaksche klucht bereidt de schaar der gasten nieuw
genucht.

STARING, DE TOOVERWIJNSTOK.

Op examen.

Suffering is one very long moment.

OSCAR WILDE.

Op B a.

Kindje dit zijn woorden die niet in de mond van een
jong meisje passen.

MADAME ETIQUETTE.

Op examen.

Ik wenschte mij een koop'ren kop,
Koel, vaardig te allen uur.

DE GENESTET, KRACHT.

Op

Ken U zelf zegt de wijsheid en ken Uwe aanmatiging.

BOLLAND.

Op Clubcadeaux.

Thans stond er evenwel één plan uit honderd vast.

STARING, DE RADJA'S DOCHTER.

Op wegbrengsters naar examen.

Kreeg 'k nieuwe martelingen weer voor oogen en nieuwe
offers hoe'k m'ook wou bewegen of wenden en waarheen
ook mijn blikken vlogen.

DANTE, INFERNO.

Op pedante clubleden.

Pour s'instruire d'exemple, endépit de l'envie
Il lira seulement l'histoire de ma vie.

CORNEILLE LE CID.

Op clubvriendschap.

When you want love you will find it waiting for you.

OSCAR WILDE.

Op 29 October.

De afgebeden morgen rees uit de kim.

STARING, VERJONGINGSKUUR.

Op 't lab.

Weet iemand, wat op aarde 't schoonste is, 't allerschoonste?

GORTER, MEI.

Op den dood van de Goudvisch.

Oh! zalig gij die ons verdriet,
Ons bitt'ren huisrouw niet en ziet
En niet en hoort ons lijkgebaren.

LIJKZANG J. DE DEKKER.

Op 't heilige der heilige in 't mijngedouw.

Un jour enfin, Sidonie pénétra dans ce paradis entrevue.

DAUDET, FROMENT JEUNE ET RISLER AÎNÉ.

Op divanrei.

't Wordt toch niet opgenomen.

Op idem.

Zouden ze 't begrijpen?

Ik zal 't ze wel zeggen.

Op solide dekkerij.

De tafel zucht belaan met cijns van water, aarde en lucht.

STARING, DE TOOVERWIJNSTOK.

Op afloop koffietafel.

De volte werd al dunner, de drukte draafde,
Kale plekken begonnen te liggen tusschen de nog groepende
mensen, stukken grond, bespikkeld met de afval

JAC. VAN LOOY, GEKKEN.

Op stemming van 't 2^e jaar.

Klare, wat heeft er uw hartje verlept,
 dat 't verdriet in vroolijkheid schept.
 en altijd even benepen verdort
 gelijk een bloemetje dat dauwetje schort?

P. C. HOOFT, KLARE.

Op D. K. in de lift.

Gij kwaamt en 'k wist gij zijt weer heengegaan.
 Ik heb 't nauw gezien, geen woord gesproken.

WILLEM KLOOS, IK WEEN OM BLOEMEN.

Op bibliotheek.

Geleerdheid grijnst van alle kanten
 Hier door een stemming donker heen.

DE GENESTET.

Op Almanak.

Des harten binnenst overleg
 Gedacht, gezucht, gezegd.

NAAR DA COSTA.

Op enkele leden.

Persoonlijke aanmerkingen behooren niet tot de goede toon.

MADAME ETIQUETTE.

Op ?

Vond Ivo, sinds een jaar, zijn eenzaam huis te ruim.

STARING, IVO.

Op Bouwkundigen.

't Is plank van onderen tot boven!

Hier groeit de teekening uit den grond.

VRIJ NAAR DE GENESTET.

Op beroemd T. voorval.

Toen viel er een juffrouw flauw.

MULTATULI, MAX. HAVELAAR.

Op zekere kritiek.

Wat mot je? Kijk naar je eigen neus!

REDDINGIUS, EEN ROMANTISCHE JONGEN.

Op zingen van 't jaarlied.

Kom dames, zouden we nu niet zingen?

COSINUS, KIPPEVEER.

Na hulp van zekeren assistent.

Da steh' ich nun, ich armes Tor!
Und bin so klug als wie zuvor.

GOETHE, FAUST.

Op gezakten.

Vreugde, Hoop is mij ontvaren;
Uitgespeeld de droeve rol.

A. C. W. STARING.

Op practicum.

Des Lebens ingemischte Freude,
Ward heinem Irdischen zu Teil.

SCHILLER, RING DES POLYKRATES.

Op examen uitslag.

O zarte Sehnsucht, süßes Hoffen.

SCHILLER.

Op een assistent.

Il n'est pas nécessaire de tenir les choses pour en raisonner.

BEAUMARCHAIS.

Op het inzakken van de koffietafel.

De tout temps.

Les petits ont pâti des sottises des grands.

LA FONTAINE.

Op Almanak-avond.

Das war eine Weihevollen Stunde,

Darüber war echte Weihe der Kunst.

OTTO ERNST, FLACHSMANN ALS ERZIEHER.

Op Lustrum concert.

Toch flauwt haar ijver niet!

terwijl de vreugd allengskens groeit,

de luit maar trilt

STARING, TOOVERWIJNSTOK.

Geslaagden voor examens 1914.

In Januari.

Candidaats-examen Scheikundig Ingenieur.

A. G. Kroeze.

H. van Gelderen.

Vóór de Zomervacantie.

Propaedeutisch examen Scheikundig Ingenieur.

J. J. J. Dingemans

J. Tromp.

H. J. Kruseman.

N. Kloppert.

Propaedeutisch examen Technische vakken.

C. Boele.

C. E. Rouffaer.

A. H. Brons.

J. A. van der Spek.

W. M. Deerns.

J. Weisfelt.

E. Driessen.

Propaedeutisch examen Wiskundig gedeelte.

P. Keuchenius.

J. A. van de Velde.

D. van Gelder.

J. Woudstra.

Handteekenen.

A. Groenema.	G. W. Tergau.
I. van Os van Delden.	J. A. van de Velde.
E. H. X. Polis.	M. D. de Vos.
C. E. Rouffaer.	

Candidaats-examen Scheikundig Ingenieur.

S. J. Abel.	C. Rambonnet.
-------------	---------------

Propaedeutisch examen Bouwkundig Ingenieur.

M. F. H. Snethlage.

Propaedeutisch examen Wiskundig gedeelte en Technische vakken.

E. C. Zeeman.

Propaedeutisch examen Electrotechnisch Ingenieur Wisk. gedeelte.

M. C. C. ter Poorten.

Candidaats-examen Electrotechnisch Ingenieur, 1ste gedeelte.

J. C. E. Bal.

Propaedeutisch examen Civiel Ingenieur.

E. T. van den Ban.

Propaedeutisch examen Natuurkundig gedeelte.

L. van Lennep.

Na de Zomervacantie.

Propaedeutisch examen Scheikundig Ingenieur.

A. H. Brons.

J. Weisfelt.

H. W. Grotendorst.

Propaedeutisch examen Technische vakken.

J. C. Meiss.

G. W. Tergau.

Propaedeutisch examen Wiskundig gedeelte.

J. C. Meiss.

A. Dijkman.

Propaedeutisch examen Electrotechnisch Ingenieur.

M. C. C. ter Poorten.

Propaedeutisch examen Werktuigkundig Ingenieur.

J. C. E. Bal.

Candidaats-examen Electrotechnisch Ingenieur, 1ste gedeelte.

J. C. Kroeze.

Ledenlijst der D.V. S.V. 1913-1914.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
EERE-LEDEN.			
T. G. van Tiel-van Neck.	C. I.	Laan de Riemer, Weltevreden (Java).	
A. Penninck van Oudeland-Scheltema.	S. I.	Haagweg 1047.	
E. Douglas-Mac Gillavry.		Nieuwelaan 8, Weltevreden (Java).	
J. P. Verhey-Rombach.	S. I.	Boreelstraat 4, Den Haag.	
J. C. C. Postma.	S. I.	Laan van N. Oost-Indië 150, Den Haag.	
GEWONE LEDEN.			
1 S. J. Abel.	T.	Wilhelminalaan 16, Rijswijk.	Idem.
2 J. C. E. Bal.	E.	Hoogstraat 64, Schiedam.	Idem.
3 E. F. van den Ban.	C.	Aschvest.	Kampersingel 70, Haarlem.
4 P. J. Bilheimer.	T.	Sweelinckplein 20, Den Haag.	Idem.
5 C. Boele.	T.	Koornmarkt 20A.	Slikkerveer.
6 A. H. Brons.	T.	Rotterdamsche weg 2 ^{II} .	Appingendam.
7 J. C. van Bruggen.	C.	Koornmarkt 20A.	Singel 163g, Dordrecht.
8 M. Cheriex.	B.	Schotersingel 3, Haarlem.	Idem.
9 W. M. Deerns.	T.	Choorstraat 18.	Frederik Hendrikstr. 19, Utrecht
10 J. J. J. Dingemans.	T.	Voorstraat 87/.	Rossum.
11 E. Driessen.	T.	Van Beveringckstr. 137, d. Haag.	Idem.
12 A. Dijkman.	T.	Van Boetselaerl. 137, Den Haag.	Idem.
13 W. Eekhoff.	T.	Oude Langendijk 7.	Idem.

LEDEN.	STUDIE- VAR.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
14 D. van Gelder.	T.	Amalia v. Solmstr. 9, Den Haag.	Dijkstraat 13, Arnhem.
15 H. van Gelderen.	T.	Van Bleiswijkstr. 95, Den Haag.	Seissingel R 67a, Middelburg.
16 A. A. Groenema.	T.	Oude Delft 171.	Idem.
17 H. W. de Groot.	T.	N. Haven 157, Schiedam.	Idem.
18 G. P. de Groot.	T.	Gr. Hertoginnel. 134, Den Haag.	Idem.
19 H. W. Grotendorst.	T.	Noordeinde 11.	Ginnekenweg 47, Breda.
20 A. H. van Haaften.	T.	Oude Delft 72	Middenveer, Sliedrecht.
21 S. S. Heyting.	B.	Oranje Plantage 21.	Mooie Laantje 11, Zeist.
22 G. A. Hovens Gréve.	T.	Oude Delft 171b.	Annastraat, Steenwijk.
23 A. J. H. Kam.	T.	Nieuwelaan 40.	Mierlosche weg 14, Helmond.
24 P. Keuchenius.	T.	Koninginnelaan 35, Rijswijk.	Idem.
25 G. C. Krayenhoff van de Leur.	T.	Valeriusstraat 75, Den Haag.	Idem.
26 J. C. de Kroes.	E.	Schiedamsche weg 421, Overschie.	Idem.
27 A. G. Kroeze.	T.	Beeklaan 354, Den Haag.	Idem.
28 H. J. Kruseman.	T.	Noordeinde 11.	Houtrijk en Polanen.
29 L. de Lange Boom.	T.	Emmastraat 240, Den Haag.	Roeltjes weg 31, Hilversum.
30 L. van Lennep.	C.	Frankenslag 175, Den Haag.	Idem.
31 E. M. de Lint.	B.	Kanaalweg 6, Scheveningen.	Idem.
32 J. H. Maes.	T.	Javastraat 20, Den Haag.	Idem.
33 H. J. van Lutsen- burg Maas.	T.	Balistraat 98, Den Haag.	Idem.
34 J. H. M. Manders.	E.	Van Swietenstr. 135, Den Haag.	Idem.
35 J. C. Meiss.	T.	Schuytstraat 184, Den Haag.	Idem.
36 W. B. Meyen.	T.	Beeklaan 426, Den Haag.	Idem.
37 N. E. Nelemans.	T.	Rotterdamsche weg 21.	Idem.
38 K. J. Ochtman.	T.	Emmastraat 62, Den Haag.	Zierikzee.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
39 I. van Os van Delden.	T.	Oude Delft 171.	Villa „Nieuwerhoek”, De Bilt-station.
40 E. H. X. Polis.	T.	Mauritslaan 43, Den Haag.	Idem.
41 M. C. C. ter Poorten.	E.	Conradkade 58, Den Haag.	Idem.
42 M. M. J. Posthumus.	T.	Phoenixstraat 33.	Idem.
43 C. C. Puyt.	T.	Obrechtstraat 156, Den Haag.	Idem.
44 W. A. Rakhorst.	T.	Obrechtstraat 552, Den Haag.	„Marialust”, Heerde.
45 E. Raaymakers.	T.	Nicolaïstraat 26, Den Haag.	Idem.
46 C. E. Rouffaer.	T.	Kerkplein 5, Den Haag.	Ouderkerk a/d Amstel.
47 J. Siertsema.		Oude Delft 36.	Idem.
48 E. Smit.	B.	Haagweg 121.	Slikkerveer
49 M. F. H. Snethlage.	B.	Koningskade 9, Den Haag.	Idem.
50 J. A. van der Spek.	T.	Oude Delft 16.	Idem.
51 P. von Stein.	T.	Kranenburgweg 28, Den Haag.	Idem.
52 G. W. Tergau.	T.	Obrechtstraat 217, Den Haag.	Idem.
53 J. Tromp.	T.	Oude Delft 171b.	Noordvliet 351, Leeuwarden.
54 E. Vaes.	T.	Mathenesserl. 284, Rotterdam.	Idem.
55 M. A. de Val.	B.	L. v. Meerderv. 226, Den Haag.	Idem.
56 J. A. van de Velde.	T.	Van Leeuwenhoeksingel 8.	Fred. Hendrikstr. 61, Utrecht.
57 M. P. de Vos.	T.	Fred. Hendrikl. 64f, Den Haag.	Idem.
58 J. Weisfelt.	T.	Voorstraat 1.	Marschpoortstraat 6, Zutphen.
59 G. Wolffensperger.	B.	Heemskerkstraat 26, Den Haag.	Idem.
60 J. Woudstra.	T.	Oude Delft 72.	Hendr. v. Viandenstr. Amersfoort.
61 H. J. de Wijs.	T.	Heemskerkstr. 10, Hof v. Delft.	Idem.
62 E. C. Zeeman.	B.	Rijnsburgerweg 6b, Leiden.	Idem.
63 L. van Zwanenburg.	T.	Koninginnelaan 41, Rijswijk.	Kronenburgersingel 11, Nijmegen.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
BUITEN-LEDEN.			
J. B. Mouton.		Nassau Dillenburgstr. 40, d. H.	
BUITENGEWONE LEDEN.			
E. J. Manson.	S. I.	Zeilstraat 18, Amsterdam.	
C. H. Pontier.	S. I.	Riouwstraat 38, Den Haag.	
N. de Raadt.		Steegoversloot 20, Dordrecht.	

